

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

Wordt het voorrecht van den pandhebbenden schuldeischer geprimeerd door het voorrecht van den fiscus voorzien in artikel 71 der samengeschaelde wetten op de belastingen op de inkomsten ?

Luidens artikel 71 der samengeschaelde wetten op de Inkomstenbelastingen geniet de Fiscus voor het invorderen der rechtstreeksche belastingen, intresten en onkosten, een voorrecht op al de *inkomsten* en *roerende goederen* van den belastingplichtige.

De tekst van dit artikel luidt als volgt :

« Voor de invordering der rechtstreeksche belastingen, der intresten en der onkosten, heeft de openbare Schatkist een voorrecht op al de inkomsten en roerende goederen van den belastingplichtige, in welke plaats zij zich bevinden, op die zijner niet van goederen gescheiden vrouw en op die hunner kinderen, waarvan zij het wettelijk genot hebben.

» Dit voorrecht geldt boven alle andere voor de belastingen van het vervallen jaar en van het loopende jaar ».

Dit artikel voorziet *uitdrukkelijk* dat het voorrecht van de Schatkist boven alle andere geldt.

Mag men zeggen, wanneer het belastingen aangaat van het vervallen jaar en van het loopende jaar, dat in ieder geval het voorrecht geldt voor alle andere ?

Meer bepaald stellen wij de vraag : wordt het voorrecht van den pandhebbenden schuldeischer geprimeerd door het privilege voorzien door hoo­gervermeld artikel 71 ?

Het Hof van Beroep van Gent in dato 24 Juni

1927 (Journal Prat. de Droit Fiscal — 1927 — bl. 233) heeft de toepassing van het voorrecht van de Schatkist in volgend geval bevestigd.

Er diende beslist te worden of de bevoorrechte schuldvordering van de Stad Oostende op de borgstelling verschaft door den heer Van den Broecke, vergunninghouder van den Kursaal en den Schouwburg, geprimeerd werd door het voorrecht van den Fiscus voor rechtstreeksche belastingen (bedrijfsbelasting en supertaxe).

De borgstelling bestond in Schatkistbons op naam van Van den Broecke gedeponeerd op de Nationale Bank, dewelke de borgstelling in bewaring had genomen in de hoedanigheid van aangestelden derden pandhouder.

Het Beroepshof van Gent heeft het voorrecht van den Fiscus volledig bekrachtigd.

Het arrest steunt zich op den tekst van het artikel en op de haast algemeenheid der fransche rechtsleer, die aanneemt dat de Openbare Schatkist algemeen voorrecht bezit op alle roerende goederen van den belastingplichtige dewelke zijn eigendom gebleven zijn, zoowel deze die zich bevinden in zijn huis als die welke zich zouden bevinden bij derden.

Volgens de fransche rechtsleer geldt dit voorrecht tegenover het privilege van den pandhebbenden schuldeischer en zou het voorrecht van den Fiscus slechts bezwijken voor de regelmatige en niet bedrieglijke vervreemding der roerende

goederen waarvan het bewijs kan geleverd worden door een regelmatig titel met vasten datum.

Terecht vonnist het Beroepshof dat alhoewel de inpandneming aan den pandhebber een zakelijk recht geeft, en hij daarvoor zekere voordeelen geniet zooals het recht van weerhouding (*réention*), van verkoop en toeëigening van den prijs, mits navolging der wettelijke voorschriften, de eigendom van het voorwerp toch blijft toebehooren aan den pandgever.

Dat bijgevolg de regelmatige titel van den te goeder trouw handelenden pandhebber tegenover het voorrecht van den Fiscus niet bestand is.

Over deze beginselen valt niets te zeggen, maar het arrest is vatbaar voor kritiek waar het verwaarloosd heeft de juiste draagwijdte van de woorden «*al de inkomsten en roerende goederen*» te onderzoeken.

De borgstelling, in het geval door het Beroepshof van Gent beslecht, bestond in Schatkistbons — bijgevolg in *niet lichamelijke goederen*.

Wij zullen hierna aanwijzen dat het voorrecht van den Fiscus hierop niet toepasselijk is.

Onderscheid tusschen lichamelijke roerende goederen en niet lichamelijke roerende goederen.

Men is het inderdaad niet eens over de interpretatie van de in art. 71 — voorkomende woorden «*roerende goederen*». Worden door «*roerende goederen van den belastingsplichtige*» alleen de meubelen in den zin van huisraad en voorwerpen (lichamelijke roerende goederen) bedoeld of worden alle roerende goederen bedoeld, eveneens de niet lichamelijke roerende goederen — zooals schuldvorderingen — schuldbrieven — aandeelen en de intellectuele rechten brevetten — fabriekmerken — auteurs rechten.

Dit onderscheid is van belang. Veronderstellen wij volgend geval: Een bankier of een wisselagent ontvangt van zijn cliënt tot waarborg van een voorschot, een pand, bestaande uit aandeelen of schuldbrieven. De bankier of wisselagent handelt te goeder trouw en beschouwt zich als volledig gedekt zolang de neergelegde titels niet dalen onder de waarde van het verschuldigd en gewaarborgd bedrag.

Neemt men aan dat het voorrecht van art. 71 op alle roerende goederen slaat, dan is de bankier of de wisselagent eraan blootgesteld zijn

voorrecht desgevallend door den Fiscus te zien betwist worden en het pand waarop hij regelmatig had mogen rekenen gedeeltelijk of geheel door den Fiscus te zien opslorpen.

Immers het staat vast dat het voorrecht van den Fiscus andere voorrechten primeert. Wij deelen de meening van Prof. Thuysbaert (*Sûretés réelles et personnelles des impôts directs et des Droits de Succession* bl. 41 en volg.) waar hij het standpunt verdedigt dat het voorrecht van art. 71. — alleen op de lichamelijke roerende voorwerpen slaat.

Art. 71. is ongeveer, maar niet volledig, de afdruk van art. 1 der wet van 12 November 1808, dat opgevat was als volgt: «*tous les meubles et autres effets mobiliers appartenant au redevable, en quelque lieu qu'ils se trouvent*».

Wat speciaal het voorwerp van het privilege betreft, verschilt art. 71 met het oud art. 1 der wet van 1808 op de volgende punten: Het nieuw artikel spreekt niet meer van «... et autres effets mobiliers», en het privilege wordt uitgebreid op de inkomsten en roerende goederen van de niet gescheiden vrouw van den belastingplichtige en deze hunner kinderen, waarvan zij het genot hebben.

Deze twee nieuwigheden waren reeds te vinden in de wet van 3 Maart 1919 art. 27.

De voorbereidende werken dezer laatstgenoemde wet geven geen licht over de nieuwe redactie. De verslaggever der Centrale Sectie der Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft zich vergenoegd met te zeggen dat wat betreft het voorrecht van de Schatkist, de oude teksten hernomen werden. (Cfr. eveneens advies — adv. gen. Cornil — Verbrekingshof — 12 Maart 1936 — Journ. Prat. Droit Fisc. 1936 — bl. 218) hetgeen niet volledig juist is, zooals reeds aangetoond werd.

Hieruit moet er besloten worden dat er aan de beginselen van het voorrecht eigenlijk niets wordt gewijzigd en dat bijgevolg de aangenomen interpretatie der wet van 1808 eveneens geldt voor art. 71.

De Rechtspraak had reeds de restrictieve toepassing van de wet van 1808 aanvaard en besloten dat het voorrecht van art. 71 niet kon ingeroepen worden noch op het gereed geld (*numéraire*) noch op de titels aan toonder, gevonden in handen van belastingplichtige (Cfr. Thuysbaert op. cit. bl. 41 en Répert. Prat. De Droit Belge — voir Impôts nr 916).

Deze Rechtspraak is toepasselijk op art. 71. Is deze zienswijze trouwens niet logisch?

Men kon o.m. de interpretatie van het woord «roerend goed» van art. 533 van het B. W. B. inroepen. De officieele Vlaamsche vertaling heeft in dit artikel het fransche woord «meuble» door «huisraad» vertaald. Wij denken dat deze vertaling (22 Sept. 1932) niet overeenstemt met den geest van den franschen tekst. Inderdaad art. 533 dat deelmaakt van Kap. II. «Des meubles» geeft de interpretatie van het woord «meuble» wanneer het alleen gebruikt wordt in de wet of in overeenkomsten.

In het Nederlandsch heet hetzelfde kapittel «Roerende goederen» bijgevolg moest art. 535 de interpretatie geven van «roerend goed».

Daarbij komen nog volgende argumenten te pas:

1° *Een zedelijk argument:*

De uitbreiding van het privilege tot de roerende goederen van de niet van goederen gescheiden vrouw en deze der kinderen waarvan zij het genot hebben, kan alleen bedoeld zijn geweest voor de huismeubelen om te beletten dat er desgevallend tegenover den Fiscus ter gelegenheid van een beslag over het eigendomsrecht geen moeilijkheden zouden kunnen worden tegengekomen.

Men kan immers niet begrijpen dat hierdoor aan de Schatkist bijv. het recht wordt gegeven

haar privilege te doen gelden op spaarpenningen van een minderjarige.

2° *Twee argumenten uit den tekst der wet zelf getrokken:*

Art. 71. — spreekt van «inkomsten en roerende goederen». Indien door roerende goederen moet verstaan worden: alle roerende goederen zoowel niet lichamelijke als lichamelijke roerende goederen, is het woord «inkomsten» overbodig. Inkomsten zijn immers niet lichamelijke roerende goederen.

Daarbij dient gezegd te worden dat art. 73, zekere verplichtingen oplegt aan derden waardoor de uitvoering van het privilege der Schatkist wordt vergemakkelijkt.

Ontegensprekelijk worden hier alleen lichamelijke roerende goederen bedoeld. De wetgever had nochtans evengoed maatregelen kunnen voorzien voor niet lichamelijke roerende goederen.

Besluit:

Het privilege door art. 71. voorzien primeert het voorrecht van den pandhebbenden schuldeischer slechts wanneer het pand bestaat uit lichamelijke roerende goederen.

JAN BRUSSELMANS
Doctor in de Rechten.

RECHTSPRAAK

153

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

8e Kamer. — 31 December 1937.

Voorzitter: M. Joly.

Raadsheeren: MM. De Landtsheer en Bareel.

Pleiters: MMrs Dierckx (Br.) en Neirynck (Leuven).

BORGTOCHT. — I. TERMIJNVERLENGING. — GEEN ONTLASTING.

II. VERLOOP VAN TERMIJN ZONDER VERVOLGINGEN. — GEEN ONTLASTING.

III. TERMIJNVERLENGING. — GEEN BETEKENING VEREISCHT.

I. *In geval van solidaire borgtocht van een leening toegestaan voor een bepaalden termijn, blijft de borgtocht voortbestaan in geval van termijnverlenging (art. 2039 B. W.).*

II. *Als de terugbetaling niet geëischt wordt op den vastgestelden datum, staat die tijdelijke onthouding van vervolgingen gelijk met een stilzwijgende termijnverlenging, zoodat dan ook art. 2039 van toepassing is en de borgen gehouden blijven.*

III. *In geval van termijnverlenging moet hiervan geen betekening aan de borgen gedaan worden.*

Middenkredietkas t/ T...

Aangezien de echtgenooten G.-L., in dato 21 Juni 1929, zich verbonden hadden de som van 138.000 frank, hun door beroepene te leen gegeven, terug te betalen zooals volgt: 69.000 frank voor den 25 December 1930 en 69.000 frank voor den 25 December 1931, terwijl beroepers verklaard hadden hoofdelijk voor het geheel en ondeelbaar borg te blijven voor de ontleeners en zich samen met hen en in dezelfde voorwaarden te verbinden;

Aangezien geen een der terugbetalingen op gestelde datums verricht werd;

Aangezien beroepene eerst in Augustus 1933 zich tot de borgen wendde en dat zij hen den 18 Oktober 1933, gezamenlijk met de weduwe G. en de erfgenamen van wijlen L. G. voor de Rechtbank van Leuven daagde;

Aangezien er dient opgemerkt dat de heer L.,

een der beroepers, in het jaar 1928, een eigendom aan zekeren W.-D. verkocht had tegen den prijs van 325.000 frank, waarvan hij een som van 93.000 frank ontvangen had, geld dat aan de minderjarige kinderen W.-D. toebehoorde en voor hetwelke deze laatste op gezegde eigendom hypotheek op eersten rang hadden;

Dat anderzijds L. voor de betaling van het overige hypotheek had behouden.

Aangezien gezegd eigendom, in 't jaar 1929, weer in verkoop werd gesteld en voor de som van 310.000 frank door G.-L., na verklaring van lastgever, aangekocht;

Aangezien het verzekerd wordt, en waarschijnlijk is, dat L. de door W. te koop gestelden eigendom gekocht had maar dat hij met G.-L. overeenkwam, ten wiens voordeel hij lastgeving verklaarde;

Aangezien G.-L., in 1929, niet in de mogelijkheid was de hypotheek die het goed van W. belastten en evenmin — naar het schijnt — de onkosten der akte te betalen en dat hij in deze omstandigheden de kwestieuse leening jegens de Middenkredietkas aanging;

Aangezien het niet wordt betwist dat op de 138.000 frank, door gezegde kas te leen gegeven, 93.000 frank dienden tot de terugbetaling der schuldvordering van de minderjarige kinderen W.-D., waardoor de schuldvordering van beroeper L.-T. den eersten hypothecairen rang bewam; dat hij dus feitelijk de voornaamste belanghebbende was der leening die hij met de twee andere beroepers waarborgde;

Aangezien beroepers beweren dat zij van hun verbintenis van borg ontslagen zijn, omdat zij zich maar voor een termijn van ten meeste twee jaar hebben verbonden en ook omdat beroepene, door haar nalatigheid, de uitvoering der verplichtingen der hoofdschuldnaars op tijd niet vervolgd heeft en alzoo aan beroepers een nadeel zou hebben veroorzaakt, dat voortspuit uit de waardevermindering der goederen die hun waarborgen uitmaakt;

Aangezien de termijnen der terugbetalingen van de verschuldigde hoofdsom, die bij de overeenkomst van 21 Juni 1929 waren bepaald geweest, slechts in het belang van beroepene waren bedongen;

Dat het aan beroepene vrij stond deze bepalingen streng toe te passen of, integendeel, aan de hoofdschuldnaars een uitstel te verleen; dat beroepers zich hadden verplicht tot al de voorwaarden die aan de schuldnaars waren opgelegd geweest en, bijgevolg eventueel tot het voortduren, na den 25 December 1931, van de aangegane verplichtingen;

Aangezien bovendien de wet zelf (art. 2039 B.W.) het geval beoogende, dat de schuldeischer aan den hoofdschuldnaar een termijnverlenging zou verleen, bepaalt dat in zoodanige omstandigheden de borg niet ontslagen is jegens den schuldeischer.

Aangezien, aangaande de verwijtingen tegen beroepene gericht voor het slecht beheer van haar schuldvordering tegen de erfgenamen van wijlen

L. G., dat de bewijsvoering der beroepers strekt tot het beweren dat beroepene door haar nalatigheid of haar onthouding, tot in de maand October 1933 een fout heeft begaan; fout die beroepers benadeelde, vermits deze handelwijze, die geen echt termijnverlenging uitmaakte, niet aan beroepers de mogelijkheid verschafte hun belangen te beschermen door tegen de hoofdschuldnaars, overeenkomstig art. 2039 B.W., op te treden;

Aangezien beroepers zich vergenoegen met te beweren zonder het te bewijzen dat het gebrek aan vervolgingen jegens de hoofdschuldnaars tot October 1933, het gevolg is van een nalatigheid door beroepene begaan;

Aangezien de bestanddeelen der zaak doen uitschijnen dat de houding van beroepene gerechtvaardigd was door den toestand die voor weduwe G. en haar kinderen was ontstaan, tengevolge van het overlijden van L. G., in December 1920, alsook door het opkomen en het voortduren van de crisis;

Aangezien overigens de intresten, behoudens een gering bedrag waren betaald geweest;

Aangezien de onthouding van beroepene, in deze omstandigheden geldt als een stilzwijgende verlenging van termijn;

Aangezien beroepers ten onrechte aanvoeren dat de termijnverlenging hun had moeten betekend worden; dat de wet nergens deze verplichting oplegt;

Aangezien, indien het moest worden aangenomen dat de onthouding van beroepene een fout uitmaakt, toch zouden beroepers niet mogen beweren dat die fout het beweerde nadeel heeft voortgebracht;

Dat inderdaad het hun vrij stond de gevolgen van die fout af te wenden met gebruik te maken van het vermogen dat artikel 2039 van het Burgerlijk Wetboek hun verleent, hetzij zelf de hoofdschuldnaars te vervolgen en ze tot betaling te dwingen.

Aangezien de eindbepaling van gezegd artikel een toepassing is van par. 4 van artikel 2032 B.W. door hetwelk bepaald wordt dat de borg jegens den hoofdschuldnaar kan optreden, zoodra de gewaarborgde schuld eischbaar is geworden door het vervallen van den termijn; dat beroepers dus gemakkelijk aan de gevolgen van de welwillendheid of van de fout van beroepene hadden kunnen ontsnappen door na te gaan of de terugbetalingen ten bepaalde tijde waren verricht geweest en door aanstonds tegen de hoofdschuldnaars op te treden, in geval die terugbetalingen niet hadden plaats gehad;

Aangezien beroepers, weliswaar desaangaande aanvoeren, en vragen te mogen bewijzen dat zij, door de handelingen van aangestelden van beroepene, in dwaling verkeerden, dat men hun zou hebben verzekerd dat alles «in orde» was, terwijl de eerste der twee voorziene terugbetalingen niet zou vereffend zijn geweest;

Aangezien het eerste door beroepers aangehaald feit strekt tot het bewijs dat de borgen in dwaling verkeerden en dat de schatbewaarder der Spaar, en

Leenkas van Hoeylaart, op onbepaalden datum, maar na het overlijden van L. G., op vraag van beroeper T. zou hebben geantwoord « dat alles in orde was en dat de afrekening der leening zeer gemakkelijk zou gedaan worden ».

Aangezien, moest het als bewezen worden aangezien, dat de heer B., van wie spraak is, een aangestelde van beroepene was, met bevoegdheid om gezegde inlichtingen te geven, toch blijkt het dat de hem toegeschrevene bewoordingen gansch onbepaald zijn en liever het vertrouwen uitdrukken dat alles zou regelmatig uitkomen, vertrouwen dat redelijk was in den tijd dat de intresten nog vereffend werden; dat het niet mogelijk is gezegde bewoordingen aan te nemen als een verzekering dat de eerste terugbetaling was afbetaald geweest;

Aangezien het aan de borgen vrij stond, indien zij desnoods jegens de hoofdschuldnaars wilden optreden, zich tot beroepene schriftelijk te wenden om haar een bepaalde verklaring te vragen in plaats van zich te vergenoegen met een onbepaald antwoord van den schatbewaarder der Spaar- en Leengilde;

Aangezien beroeper L., die zelf hypothecaire schuldeischer was van de hoofdschuldnaars, zeker de beste gelegenheid had om den echten toestand te kennen;

Aangezien het tweede aangehaald feit niet afdoend is.

Aangezien, wat het nadeel betreft, artikel 2037 van het Burgerlijk Wetboek terzake niet toepasselijk is omdat de door beroepene toegestane termijnverlenging in den zin van gezegd artikel, de borgen niet beroofd heeft van hun rechten; dat de verlenging alleen tot gevolg had dat de waarde van het goed der hoofdschuldnaars, ten gevolge van toenemende gewichtigheid der crisis, verminderde;

Aangezien zulke uitslag aan beroepene als fout niet kan ten laste gelegd worden;

Aangezien de derde en vierde feiten strekken tot het bewijs dat een der onroerende goederen van de schuldenaars, in 1931, tegen hoogen prijs hadden kunnen verkocht worden en dat, reeds op dien tijd, de voorzitter der Spaar- en Leenkas een toenemende prijsdaling voorzag;

Maar aangezien dit feit, zooals hiervoren gezegd, niet afdoende zou zijn; dat het overigens blijkt uit de feiten inzake dat het aanbod van J. niet een vast aanbod was; dat de weigering van een aanbod van 320.000 frank in 1931, als onwaarschijnlijk voorkomt, indien dat aanbod ernstig was geweest, dat dit feit bovendien aan beroepene gansch vreemd is;

Aangezien niets bewijst dat vervolgingen, vroeger ingediend ten einde den verkoop der goederen van G.-L. te verwezenlijken, in 't jaar 1933 in plaats van in 't jaar 1935, een hooger prijs hadden bereikt, dan het bedrag der hypotheeken en in eenige mate de verplichting der borgen zou hebben verminderd;

Om deze redenen,

Het Hof, gehoord ter openbare terechtzitting in zijn advies den heer Willems, Substituut van den

Procureur Generaal, alle andere besluiten verwerpende, ontvangt het beroep, zegt dat de uitzondering van onbevoegdheid *ratione loci* niet ontvankelijk is; verklaart het beroep ongegrond; bevestigt het vonnis waartegen beroep; verwijst beroepers in de beroepskosten;

Bovenstaand arrest bekrachtigt het hiernavolgend vonnis van de

BURGERLIJKE RECHTBANK TE LEUVEN

2e Kamer. — 2 April 1935.

Voorzitter : M. Simons.

Pleiters : Mrs Neiryneck en Dierckx.

Middenkredietkas t/ T...

Ten gronde :

Aangezien de partij Vanderveken erkent zich solidaire borg te hebben gesteld der verplichtingen aangenomen door wijlen L. G. en zijne echtgenoot J. L., voor de som van 138.000 frank maar beweert dat zij niet kan worden verwezen tot de betaling eener som grooter dan het bedrag van die verbintenissen.

Aangezien zoo het waar is dat indien er twijfel bestaat aangaande de interpretatie van een kontrakt deze moet geschieden ten voordeele van den borg namelijk wanneer sprake, zooals in onderhavig geval van een kontrakt van weldadigheid er hier geen plaats grijpt tot interpretatie, de solidaire borgen zich uitdrukkelijk verbonden hebbende tot dezelfde voorwaarde als den hoofdschuldnaar, alsdan nochtans zij minder bezwarende conditiën hadden kunnen bedingen.

Aangezien zij bijgevolg niet kunnen beweren niet gehouden te zijn boven de terugbetaling van het kapitaal van 138.000 frank dan wanneer het bedrag der veroordeeling tegen de partij Vanderveken aanzocht dit der prestatie tot dewelke de ontleners zich zelf hebben verplicht, niet overtreft.

Aangezien de partij Vanderveken de beschikking inroept van artikel 2037 van het Burgerlijk Wetboek die de borg ontlast verklaren, wanneer de subrogatie in rechten, hypotheeken en voorrechten van den schuldeischer, door het feit van dezen laatste niet meer kan worden uitgeoefend ten gunste van den borg;

Aangezien de bepalingen van voormeld artikel in het huidig geval niet toepasselijk zijn; dat inderdaad het feit vanwege den schuldeischer van de terugbetaling niet geëischt te hebben op vastgestelden datum aan een termijnverlenging gelijk staat en dat de eenvoudige verlenging van den termijn door den schuldeischer aan den hoofdschuldnaar toegestaan, den borg niet ontlast, die in het geval den schuldenaar kan vervolgen om hem tot betaling te dwingen; dat daarenboven de borgen van af den 25 December 1931, datum van het vervallen van den termijn voor den duur van hetwelk de overeenkomst werd gesloten, een recht tot handelen tegen den hoofdschuldnaar hadden krachtens paragraaf 4 van artikel 2032 van het Burger-

lijk Wetboek, luidend « dat de borg, zelfs vooraleer betaald te hebben, mag handelen tegen den schuldenaar, om door hem schadeloos gesteld te worden, wanneer de schuld opvorderbaar is ten gevolge van termijnverval ».

Aangezien de vier door verweerders aangehaalde feiten, ten einde bewijslevering van een bezwaar ten laste van aanlegster, niet afdoende zijn ter zake, hetzij dat zij strekken te bewijzen zekere gezegdens, niet gehouden door aanlegster, hetzij feiten die zoo zij bewezen waren, de borgen niet zouden ontlasten zooals hiervoren gezegd, van hun overeengekomene verplichtingen;

Om deze redenen, de rechtbank,

Alle andere strijdige of meer uitgebreide besluiten als niet gegrond verwerpende.

Gehoord den heer Martens, Substituut van den Prokureur des Konings, in zijn advies ter zitting van 19 Maart 1935.

Beslissend tegensprekelijk jegens al de partijen;

Verklaart zich bevoegd en ten gronde veroordeelt de verweerder solidair en ondeelbaar te betalen aan aanlegster de som van 138.000 frank, hoofdsom der leening; de som van 4717,65 frank voor vervallen intresten op den dag der dagvaarding en de rechterlijke intresten te beginnen van 18 October 1933;

Verwijst verweerders in de kosten.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en zonder borg.

154

HOF VAN BEROEP TE GENT

4e Kamer. — 2 Juni 1936.

Voorzitter : M. Poll.

Raadsheeren : MM. De Clercq en Langerock.

Op. Min. : M. Remy.

Pleiters : MM. Duchêne en Bove.

WERKLOOSHEID. — ART. II, 3° VAN HET K. B. VAN DEN 31 MEI 1933. — INTERPRETATIE. — MINISTERIEELE OMZENDBRIEF VAN DEN 27 MEI 1933. — BEVOEGDHEID.

Ingevolge art. II, 3° van het K. B. van den 31 Mei 1933, moet een werkmán gedurende één jaar gewerkt hebben in de nijverheid om te kunnen aansluiten bij een werklozenkas.

Dit art. voorziet niet dat het werk gedurende een bepaalden termijn moest geschieden.

De Ministerieele omzendbrief van den 27 Mei 1933 bepaalt dat deze arbeid moest plaats gehad hebben sedert den 1 Januari 1930.

De Minister is niet bevoegd om deze voorwaarde op te leggen, die niet voorzien werd in art. II, 3° van het K. B. van den 31 Mei 1933.

O. M. t/ Haemerlinck en Wanet.

Beticht van : de eerste : A) met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, een getuigenschrift vervalscht te hebben ; B) met bedrieglijke opzet of met het oogmerk om te schaden, zich

bediend te hebben van een vervalscht getuigenschrift of van een in de bij art. 203, 204, 205, 206 S.W.B. opgesomde omstandigheden, valschelijk opgemaakt getuigenschrift; te Zelzaete in October 1933 ; C) ten einde zich iets toe te eigenen dat aan een ander toebehoort, zich door het nationaal crisisfonds een som van 3178 frank ter hand te hebben doen stellen of afleveren met daartoe te gebruiken valsche namen of valsche hoedanigheden, of allerlei bedrieglijke handelingen aan te wenden om het betrouwen of de lichtgeloovigheid te misbruiken, te Assenede tusschen October 1933 en Januari 1935;

De tweede : D) wetens en willens een onjuiste of onvolledige verklaring gedaan te hebben, met het inzicht aan den werker een werklozenvergoeding of tegemoetkoming te doen toekennen, of E) valschelijk de afdanking van een werker bevestigd te hebben; F) medeplichtigheid in den zin van art. 66 S. W. B. aan feit C ; te Selzaete of Sas van Gent (Holland) tusschen October 1933 en Januari 1935 ;

Overwegende dat door het onderzoek en de debatten der zaak, de feiten ten laste gelegd van de betichten niet bewezen zijn gebleven voor het Hof ;

Overwegende dat Hamerlinck de voorwaarden vereenigde om lid van een werklozenkas te kunnen worden, vermits hij gedurende verscheidene jaren als arbeider in eene nijverheid gewerkt had (van 20 Juli 1921 tot 21 Maart 1930) terwijl maar een jaar vereischt wordt bij artikel 11 tertio, van het Koninklijk Besluit van 31 Mei 1933 (littera 3°) en de tijdruimte niet bepaald wordt waarin die arbeidsprestatie moet geschied zijn;

Overwegende dat hij, wel is waar, gedurende ten minste 6 maanden zou moeten gewerkt hebben sedert 1 Januari 1930, volgens den Ministerieelen omzendbrief van 27 Mei 1933;

Dat echter de Minister niet bevoegd was om dergelijke voorwaarden op te leggen boven die van gemeld artikel 11;

Overwegende dat die Ministerieele Omzendbrief derhalve niet bindend is, met het oog op de bedreigde straffen;

Dat beklagden derhalve niet binnen het bereik vallen van art. 20 en volgende van het Koninklijk Besluit van 31 Mei 1933 (littera 3e).

Om die redenen,

Het Hof, verklaart beide beklagden alsmede het Openbaar Ministerie ontvankelijk in het door hen ingestelde beroep;

Vernietigt het beroepen vonnis;

Spreekt beklagden vrij en verstaat dat zij geen gerechtskosten zullen te dragen hebben.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD!!!**

155

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

2e Kamer. — 28 Januari 1938.

Voorzitter : M. A. Fraeys.

Rechters : MM. A. Van Rollegheem en L. B. Vanden Bussche.

Substituut Procureur des Konings : M. J. Vossen.

Pleiter : Mr Vandenbroele (Oostende).

ECHTSCHIEDING. — RECHTSPLEGING. — TEGENVORDERING TOT ECHTSCHIEDING. — HOOFDVORDERING TOT SCHEIDING VAN TAFEL EN BED. BIJ EENVOUDIGE BESLUITEN INGESTELD. — NIET ONTVANKELIJK.

Een tegenvordering tot echtscheiding kan bij eenvoudige besluiten ingesteld worden op een hoofdvordering tot echtscheiding (art. 251 B. W. nieuw).

Een tegenvordering tot echtscheiding op dezelfde wijze ingesteld op een hoofdvordering tot scheiding van tafel en bed is niet ontvankelijk (1).

Een tegenvordering tot scheiding van tafel en bed kan op beide hoofdvorderingen bij eenvoudige besluiten ingesteld worden (art. 876 B. W. nieuw).

Lamote t/ Debaets.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten en den heer Substituut Procureur des Konings, Mr Vossen, in zijn gelijkluidend advies;

Overwegende dat de eisch strekt tot scheiding van tafel en bed;

Dat eischeres daarenboven vordert dat sommige stukken in bewaring zouden gehouden worden;

Dat aanlegger bij tegenvordering de echtscheiding wegens bepaalde oorzaak opvoert evenals een vermindering van het bedrag van de uitkeering tot levensonderhoud waartoe hij door den heer Voorzitter dezer rechtbank verwezen werd;

I. Nopens de hoofdvordering tot scheiding van tafel en bed :

Overwegende dat tegen de hoofdvordering geen middelen van niet-ontvankelijkheid worden ingebracht;

Gezien artikelen 306, 231 en volgende van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat de feiten die door aanlegster gesteld zijn, ter zake dienend en afdoende zijn;

Dat verweerder ten onrechte opwerpt dat zij door verzoening zouden gedekt zijn; dat inderdaad verschillende der gestelde feiten een doorlopende verhouding tusschen de echtgenooten uitmaken en volgens de bewering met aanbod van bewijs, tot na de verzoening zouden geduurd hebben;

Overwegende dat de feiten niet ten genoegen van rechte bewijzen zijn en dat er aan eischeres dient toegelaten te worden het bewijs derzelve te leveren;

II. Nopens de uitkeeringen tot levensonderhoud :

Overwegende dat het bedrag der uitkeering zooals zij door den heer Voorzitter van deze Rechtbank in kortgeding werd vastgesteld, niet overdreven is;

Dat inderdaad de aanlegster bijzondere geneeskundige zorgen noodig heeft en dat het niet voldoende bewezen is dat zij eenig eigen vermogen zou hebben of het geld van vroegere geldspeculaties

nog zou bezitten, dat anderzijds ook niet bewezen is dat aanlegger zooals hij het inroept nog in het onderhoud zijner kinderen zou moeten voorzien;

III. Nopens de eisch tot bewaring van sommige stukken :

Overwegende dat in de brandkoffer van verweerder sommige stukken gevonden werden die voor de uiteindelijke berechting van de vordering van groote waarde kunnen zijn;

Overwegende dat het belang dier stukken niet geloofwaardig wordt;

Overwegende dat het derhalve wenschelijk voorkomt deze stukken ter bewaring in handen van den heer Notaris Dewynter te Oostende, te laten tot er verder door de rechtbank over hun bestemming zal gewezen zijn;

IV. Nopens de tegenvordering tot echtscheiding :

Overwegende dat verweerder reconventioneel in zijn akte van conclusiën, de echtscheiding vordert;

Overwegende dat aanlegster, de ontvankelijkheid betwist van de tegenvordering tot echtscheiding ingesteld bij eenvoudige akte van conclusiën in een vordering tot scheiding van tafel en bed;

Dat artikel 251 B. W. uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet om de tegenvordering tot echtscheiding op die wijze in te stellen doch dat dit artikel zich bevindt in het Hoofdstuk dat de rechtspleging regelt van de vordering tot echtscheiding;

Dat het nieuw artikel 876 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering voorziet dat de tegenvordering tot scheiding van tafel en bed kan ingeleid worden bij tegenvordering door eenvoudige besluiten op een hoofdeisch tot echtscheiding of tot scheiding van tafel en bed;

Doch dat geen enkelen tekst de mogelijkheid aangeeft om, in dien vorm een tegenvordering tot echtscheiding in te spannen op een hoofdeisch tot scheiding van tafel en bed;

Dat integendeel het nieuw artikel 875 van het wetboek van rechtsvordering dat de artikelen aangeeft die betrekking hebben op de rechtspleging in zake echtscheiding en dienen toegepast op de scheiding van tafel en bed, blijkbaar opzettelijk artikel 251 B. W. overslaat;

Overwegende ten andere dat de Fransche wet van 18 April 1886, eveneens de tegenvordering tot scheiding van tafel en bed bij wijze van eenvoudige besluiten laat inleiden op een vordering tot scheiding van tafel en bed of tot echtscheiding doch evenmin aanvaardt dat de vordering tot echtscheiding reconventioneel op een vordering tot scheiding van tafel en bed zou worden aanhangig gemaakt;

Dat de Belgische wetgever het stelsel der Fransche wet van 18 April 1886 eenvoudig heeft willen overnemen; dat dit daaruit blijkt dat hij letter voor letter de Fransche tekst overgenomen heeft en dat de Memorie van Toelichting de toedracht van de wet aangaf met een eenvoudige verwijzing naar de Fransche wet;

dat er daarenboven in de Belgische wet nog een speciale en op zichzelf reeds afdoende reden bestaat om deze tegenvordering te weeren;

Dat inderdaad de wetgever de scheiding van tafel

en bed laat uitspreken zonder opschorsing van het dagingsrecht, terwijl in de rechtspleging der echtscheiding deze opschorsing van openbare orde is; dat verder deze formaliteit zooals voorzien in zake echtscheiding met het oog op verzoening niet mag ontweken worden (Piérard: Etude sur la loi du 14 décembre 1935, n° 60);

Dat dus beide vorderingen niet zouden kunnen samen verlopen en samen gevonnist worden zonder dit proceduursverschil over het hoofd te zien;

Overwegende dat dus de tegenvordering, zooals zij thans ingespannen is onontvankelijk is;

Om deze redenen :

De Rechtbank, vooraleer ten gronde te wijzen; Staat eischer toe de volgende punten met alle rechtsmiddelen en onder meer met getuigen te bewijzen.

Behoudt aan verweerder het tegenbewijs voor;

Beveelt dat de stukken voortkomend uit den brandkoffer van verweerder en ter bewaring gelaten bij den heer notaris Mter Dewynter te Oostende, bij denzelfden notaris zullen blijven tot de rechtbank er anders zal over wijzen;

Zegt dat beide partijen van deze stukken photographiën zullen mogen laten maken ten einde daarvan gebruik te maken als naar rechte;

Zegt dat er thans geen reden bestaat om eenige wijziging te brengen aan de uitkeering tot levensonderhoud door den heer Voorzitter dezer rechtbank begroot op 1200 fr. per maand;

Wijst desaangaande verweerder af van zijn tegenvordering;

Wijst dat de tegenvordering tot echtscheiding zooals zij thans aanhangig gemaakt werd, onontvankelijk is en wijst verweerder ervan af;

Gelast den heer Rechter Fraeys over te gaan tot het getuigenverhoor, te houden den 28 Maart 1938;

Kosten voorbehouden.

(1) Voor de Fransche wet zie :
Memorie van Toelichting der wet van 18 April 1886, D. P. 1886.4.29, nota 1; Baudry Lacantinerie et Chauveau-Cheneaux, III (IV), n° 137 en volg., speciaal n° 138; Planiol et Ripert, II, n° 588, blz. 486; Vraye et Gode : Le divorce et la séparation de corps, 2e uitg., I, n° 395; Carpentier : Divorce et Séparation de corps, n° 2681 en volg.; Dalloz : Rép. Prat., V°, Divorce n° 215; Piérard : Divorce et Séparation de Corps, I, blz. 444, n° 228; Dijon, 27 Juli 1887, Sir. 1888.2.17; Burg. Rb. Saint Sever, 1 Juni 1899, D. P. 1901, 2, 144; Fransch Verbr., 12 Juli 1904, D. P. 1905, 1, 97; Fransch Verbr., 6 Oogst 1912, D. P. 1914, 1, 228 (in het overwegend gedeelte); Bordeaux, 2 Mei 1911, D. P. 1912, 2, 64; Parijs, 5 Juli 1919, D. P. 1920, 2, 85; Seine, 28 Februari 1888, Gaz. des Trib. 18 April 1888.

In Frankrijk is de hoofdreden voor dit onderscheid dat de rechtspleging van de scheiding van tafel en bed, vrij is van de persoonlijke aanbieding van het rekwest aan den voorzitter, terwijl deze vorm vereischt is op straf van nietigheid voor de echtscheiding.

In Frankrijk mag de hoofdvordering tot scheiding van tafel en bed, om dezelfde reden niet omgezet worden in echtscheiding hoewel het omgekeerde toegelaten is. Ook hier heeft de Belgische wetgever de Fransche op den voet gevolgd alhoewel dezelfde reden niet bestond. (Art. 250 B. W., en art. 875 B. Rv.).

De stelling van de Fransche rechtspraak werd eenmaal aangevochten op grond van de algemeenheid van den tekst die bij ons artikel 251 B. W. geworden is (Dalloz Périod. 1905, 1, 97, voetnota onder: Fransch Verbr. 12 Juli 1904) « C'est là sans doute une anomalie que ne s'explique pas par la nature différente des deux actions... l'on ne voit pas l'utilité d'une nouvelle tentative de conciliation sur la demande reciproque en divorce... » Verder wordt nog de algemeenheid van den tekst ingeroepen.

Anders is deze stelling in Frankrijk algemeen aangenomen zonder protest.

Dezelfde stelling wordt, voor wat de Belgische wet betreft, gesteld door Paul Creten, Echtscheiding en scheiding van tafel en bed, n° 177 in fine.

156 BURGERLIJKE RECHTBANK TE GENT

10 November 1937.

Voorzitter : De Ruyck.

Rechters : de Bersaques en Thienpont.

Pl. : Mrs Van Cuyck (Antwerpen), Lercangé (Gent) en Anciaux (Brussel).

I. VERZEKERING TEGEN WERKONGEVALLEN. — RISICO. — II. BEROEP.

I. Een verzekeringsovereenkomst tegen werkongevallen dekt niet alle risico's spruitend uit om het even welken arbeid, die de verzekerde aan zijn werkvolk oplegt, doch slechts diegene die uit de werkzaamheid in het kontrakt vermeld, voortvloeien.

II. Het tegenberoep ingesteld door een geïntimeerde tegen een ander geïntimeerde is niet ontvankelijk.

The Taxon Mfy Belgium t/ Geudens & Union et Prév.

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Overwegende dat het beroep regelmatig is in den vorm;

1o.) *Nopens den hoofdeisch.*

Overwegende dat appelante geen enkele bepaalde grief aanhaalt tegen het bestreden vonnis wat den hoofdeisch betreft;

Dat de beroepen beslissing te dien opzichte dus dient bekrachtigd;

2o.) *Nopens den eisch tot vrijwaring.*

Overwegende dat geïntimeerde niet ontkent dat ze gansch het personeel dat appellant aanwierf, tegen de werkongevallen moest waarborgen maar beweert dat het ongeval buiten de risico's in de polis voorzien, valt;

Dat een verzekeringsovereenkomst tegen werkongevallen niet alle risico's dekt spruitende uit om het even welken arbeid die de verzekerde aan zijn werkvolk oplegt, doch slechts diegene die uit de werkzaamheid in 't contract vermeld voortvloeien (Van Eeckhout; Assurance Terrestres 488, Pand. B. V° Risque prof. N° 3623, Civ. Luik 3.3.09 Rev. Acc. Trav. 1909-183, Rb. Namen 1.7.12 ibid. 1912-328; Rb. Charleroi 23.12.12. ibid. 109).

Dat geïntimeerde staande houdt dat de polis in casu niet toepasselijk is, omdat de bedrijvigheid die het personeel van appelante op het oogenblik van het ongeval uitoefende in het contract niet voorzien was;

Overwegende dat art. een der gezegde polis dd. 30 April 1936 bedingt : « de waarborg der maatschappij is uitdrukkelijk bepaald tot het risico voortvloeiende uit de verklaringen van den verzekerde in het voorstel gedaan »;

Dat de bedrijvigheid van appelante alzoo beschreven wordt : « Handel in onderhoudsprodukten zonder gebruik van mekanieke drijfkrachten met vervoerdienst per autocamionnette, met laden en lossen. »

Dat op de vraag gesteld in het voorstel : « un service de transport est-il joint à l'exploitation principale et est-il fait par le personnel du proposant, dans l'affirmative, combien d'ouvriers y sont occupés en moyenne et pour quel salaire annuel »;

Geantwoord werd : « 1 camionnette (leger trans-

port); 1 chauffeur», «composition actuelle du personnel, 1 chauffeur, salaire moyen de dix mille francs par an» ;

Dat de voorloopige premie berekend werd op dat eenig loon zij $10.000 \times 3 \% = 300$ Frs ;

Overwegende dat de termen (vervoerdienst per auto camionnette *met laden en lossen*», wel bewijzen dat partijen slechts het vervoer van koopwaren hadden voorzien ;

Dat zulks, trouwens, ook blijkt uit de gezegde verzekeringspolis die appelante met de maatschappij La Patrie, op 10 April 1936 aanging om haar burgerlijke verantwoordelijkheid, spruitende uit het gebruik van gezegde auto camionnette, te dekken ;

Dat ze inderdaad vermeldt als bestemming van dat rijtuig «vervoer van goederen» ;

Overwegend dat het ongeval gebeurde terwijl de camionnette zeven personen vervoerde, zij buiten den geleider Naessens, zes meisjes die gelast waren de produkten van appelante van dorp tot dorp te venten ;

Overwegende dat uit de voormelde stukken blijkt, dat geïtimeerde maatschappij niet moest noch kon voorzien dat appelante op zulke manier handel zou drijven ;

Dat de risicos veel zwaarder zijn wanneer het personeel van verzekerde verplicht de banen berijden om koopwaren te venten, dan wanneer het in een werkhuis werkt ;

Dat inderdaad, in het eerste geval, zoo een botsing gebeurt al de leden van dat personeel terzeldertijd worden getroffen zooals in casu geschiedde, terwijl integendeel de ongevallen in een werkhuis gewoonlijk slechts een werkmensch aantasten ;

Trouwens, uit de stukken van den bundel blijkt, dat de premie van 3 % tot 3 ½ % verhoogd wordt, wanneer de aangestelden van de verzekerde zulke ventenbedrijvigheid uitvoeren ;

Overwegende, dat het ongeval dus buiten de risicos door de polis voorzien valt en de geïtimeerde maatschappij diensvolgens niet verplicht is de gevolgen ervan te vergoeden ;

Overwegende dat het tegenberoep van Geudens niet ontvankelijk is; als zijnde tegen een geïtimeerde ingesteld (Garsonnet et Cesar Bru VI-28 bis ; Glasson-Tissier ; III, 913 ; Rép. Prat. V° Appel N° 421 ;

Dat het overigens om de voormelde redenen niet gegrond is ;

Om deze redenen :

De rechtbank verklaart het beroep der Samenwerkende Vennootschap Taxon, ontvankelijk maar niet gegrond ;

Verklaart het tegenberoep van Geudens niet ontvankelijk ;

Diensvolgens bekrachtigt het bestreden vonnis ;

Veroordeelt de Vennootschap Taxon tot al de kosten van beroep.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

157

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN

10de Kamer. — 9 December 1937.

Voorzitter : M. Angenot.

Rechters : MM. Jageneau en Desolre.

O. M. : M. Wauters.

Pleiter : Mr Fr. Mattheessens.

BURGERLIJKE STAND. — WIJZIGING EENER AKTE. — BEVOEGDHEID VAN DE CORRECTIONEELE RECHTBANK. — ART. 463 VAN HET WETBOEK VAN STRAFVORDERING.

De Correctioneele Rechtbank is bevoegd op grond van art. 463 van het wetboek van strafvordering de verbetering van een akte van den burgerlijken stand te bevelen.

O. M. t/ De Vries.

Beticht van te Antwerpen, zelfde kanton of elders in België bij samenhang drie jaren voor onze vordering tot onderzoek gericht tot den onderzoeksrechter op 23 November 1936 ;

I. met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valscheden in authentieke en openbare geschriften en in handelsgeschriften of bankgeschriften of in private geschriften te hebben gepleegd hetzij door valsche handteekeningen, hetzij door namaking of vervalsching van geschriften of van handteekeningen, hetzij door overeenkomsten, schikkingen of verbintenissen of ontlastingen van schuld valschelijk op te maken of ze achteraf ingevoerd te hebben in de akten, hetzij door toevoeging of vervalsching van bedingen, verklaringen of feiten welke deze akten tot doel hadden op te nemen en vast te stellen met :

a) in een huwelijksakte van 30 Mei 1936 van den ambtenaar van den burgerlijken stand te Antwerpen den valschen naam van Van Deuren te hebben genomen en alzoo dit stuk te hebben geteekend ;

b) In een trouwboekje in 1936 den valschen naam van Van Deuren te hebben genomen ;

b) in vijf getuiggeschriften uitgaande van den heer Libouton op 15 Juli 1921 van het hotel du Pays-Bas te Utrecht van de Fédération Nationale d'Hotellerie Belge op 10 Juni 1936, op 10 Juni 1936 van de Restaurant Belle Meunière te Brussel en van Hotel Sonsbeek te Arnhem op 1 November 1937 den valschen naam van Van Deuren te hebben genomen ;

d) in een eenzelvigheidskaart afgeleverd te Antwerpen onder N° 791153 den valschen naam van Van Deuren te hebben genomen en alzoo te hebben geteekend en met zelfde bedrieglijk opzet of oogmerk om te schaden gebruik gemaakt te hebben van de valsche akte of van de vervalschte stukken, wetende dat zij vervalscht waren en o.m. in de drie jaren voor onze vordering tot onderzoek gericht tot den heer onderzoeksrechter van 23 November 1936 welke de verjaring onderbroken heeft.

II. in het openbaar den naam van Van Deuren die hem niet toekomt te hebben aangenomen.

Gezien art. 1, 2 en 3 der wet van 4 October 1867,

gewijzigd door art. 3 der wet van 23 Oogst 1919 en aangezien de Raadkamer voor zooveel in haar bevel misdaad opgelegd is, den betichte voor feiten I voor de boetstraffelijke rechtbank verzonden heeft uit hoofde van verzachtende omstandigheden en dit, bij bevel gedagteekend 19 November 1937 ;

Gezien de stukken van het onderzoek; gehoord de verklaring van de getuige;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichte in zijne middelen van verdediging;

Aangezien het bewezen is dat de betichte zich heeft plichtig gemaakt aan de feiten hem ten laste gelegd.

Aangezien de feiten I en II zich vermengen in den zin van art. 65 van het Strafwetboek als zijnde terzelvertijd en met een kwaad inzicht gepleegd.

Gezien de bepaling van het artikel 194, 226, 227, van het wetboek van rechtspleging in strafzaken 1, 7 van het strafwetboek en de wet van 2 Januari 1924; Art. 2, 11, 12, 14, 31, 32, 35, 37 en 41 der wet van 15 Juni 1935.

Om deze beweegredenen en bij toepassing van artikelen 21, 23, 26 en 28 wet 17 April 1878, 193, 194, 197, 213, 214, 79, 80, 231, 65, 40, 42, 43, 40, 22, 24 van het strafwetboek door den Voorzitter aangeduid. Rechtdoende bij tegenspraak.

Verwijst de Rechtbank den betichte voor de vermengde feiten I en II tot eene gevangenzitting van één maand en tot een geldboete van 26 frank en tot de kosten van het proces beloopende in 't geheel tot de som van 130,62 frank. Zegt dat de geldboete van 26 frank bij toepassing van art. 37 van de wet van 8 Juni 1926 gewijzigd door art. 1 der wet van 27 December 1928 vermeerderd is met 60 decimen per frank derwijze dat deze geldboete 182 fr. zal bedragen;

Beveelt dat bij gebrek aan betaling binnen den tijd bepaald bij artikel 40 van het strafwetboek de geldboete van 26 frank vermeerderd met 60 decimen per frank zooals hiervoren gezegd, zal mogen vervangen worden door eene gevangenzitting van 8 dagen;

En aangezien een maatregel van genadigheid van aard is om de verbetering van den betichte te doen hopen, zegt dat in geval hij binnen drie jaar te rekenen van heden geen nieuwe veroordeeling ondergaat wegens misdaad of wanbedrijf de straf tegen hem hierboven uitgesproken met uitzondering nochtans van de kosten der verbeuring en de melding in rand van de verbeterde akte, als niet bestaande zal aanzien worden krachtens art. 9 der wet van 31 Mei 1888;

Verklaart verbeurd de vervalschte stukken die aangeslagen zijn geweest als hebbende gediend tot het plegen van het misdrijf en zijnde den eigendom van de veroordeelde;

Beveelt dat bij toepassing van art. 463 van het wetboek van Strafvordering de huwelijksakte n° 927 van het jaar 1936 van den Burgerlijken Stand der Stad Antwerpen zal verbeterd worden en ingeschreven derwijze dat men er zal lezen :

« Den 30 der maand Mei 1936, ten 10 uur 's morgens, huwelijksakte van *Jacob Hendrik De*

Vries, geboren te Amsterdam, den 10 Augustus 1887, zoon van De Vries Albertus en van Lammers Jacobina, beiden overleden ».

Beveelt dat er melding van het tegenwoordig vonnis in rand van de verbeterde akte zal gemaakt worden.

NOTA. — Het vonnis van 9 December 1937 van de correctionele rechtbank van Antwerpen maakt een belangwekkende toepassing uit van artikel 463 van het Wetboek van Strafvordering.

De vraag stelde zich of eene correctionele rechtbank of welk andere strafrechtelijke jurisdictie de verbetering van een akte van den burgerlijken stand op grond van gezegd artikel kan bevelen.

Nopens deze kwestie bestaat er maar weinig rechtspraak. Een arrest van het Hof van Verbreking, het eenige welke zich in België over een gelijkaardige vraag uitgesproken heeft, dagteekent van 21 December 1885. (Pas. 1886. I. 27).

In dit arrest werd de verbetering bevolen van een huwelijksakte waar valsche meldingen in voorkwamen, en dit op grond van art. 463 van het Wetboek van Strafvordering. Het Hof drukt zich in de volgende bewoordingen uit :

.....
Attendu qu'aux termes de l'art. 463 du Code d'Instruction Criminelle, lorsque des actes authentiques ont été déclarés faux en tout ou en partie, la Cour ou le tribunal qui a connu du faux ordonne qu'ils soient rétablis, rayés ou réformés et que du tout il soit dressé procès-verbal.

.....
Attendu que le procès-verbal destiné à être transcrit sur les registres de l'état civil dit nécessairement faire mention de l'arrêt par suite duquel l'acte faux a été réformé et relater les circonstances du faux et le nom du faussaire.

Attendu qu'en ordonnant que le jugement du tribunal de Courtrai tiendra lieu de procès-verbal et sera transcrit sur les registres de l'état civil de Menin avec mention de cette transcription en marge de l'acte réformé, la Cour d'Appel de Bruxelles n'a nullement aggravé la condition du demandeur...

Het Hof van Verbreking beveelt dus uitdrukkelijk de verbetering van de kwestieuze geboorteakte op grond van art. 463, doch zonder de verwijzing naar dit artikel verder te verrechtvaardigen.

Zulke verrechtvaardiging schijnt ons, buiten alle rechtspraak om, uit den tekst zelf van de verscheidene wetbepalingen te mogen afgeleid worden.

Inderdaad wordt nergens door de wet uitdrukkelijk vereischt dat de verbetering van een akte van den burgerlijken stand door een vonnis van de burgerlijke rechtbank zou geschieden. Eenerzijds sluiten art. 99 en 100 van het Burgerlijk Wetboek geenszins de verbetering daar een correctioneel vonnis uit, anderzijds zijn de bewoordingen van art. 463 algemeen, en hebben deze betrekking op de authentieke akten; er bestaat geen reden om de akten van den burgerlijken stand, welke authentieke akten zijn, daaronder niet te begrijpen. Art. 463 zou, naar onze meening, als een aanvulling van art. 855 en volgende van het Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering dienen beschouwd te worden.

De wetgever, trouwens, heeft bij art. 198 van het Burgerlijk Wetboek zelf een toepassing van dit principe gedaan. In dit artikel wordt inderdaad niet de verbetering, maar het opstellen van een niet bestaande huwelijksakte door inschrijving van een strafrechterlijk vonnis voorzien. A fortiori en volgens de wet der

overeenkomst redeneerende, mag men dus logischer wijze aannemen dat een correctioneel vonnis, op grond van art. 463 van het Wetboek van Strafvordering, de macht heeft de verbetering van een akte van den burgerlijken stand te bevelen. A. Wauters.

158

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE IEPER

18 November 1937.

Voorzitter : M. Matton.

Rechters : MM. Lefèbvre en Delobel.

Op. Min. M. Wallin.

Pleiters : Mrs Sabbe en Van der Mersch.

I. STRAFRECHTSPLEGING. — ONDERZOEK TEGEN ONBEKENDE. — RAADKAMER. — BEVEL VAN NIET VERVOLGING. — DRAAGWIJDTE.
II. RECHTSTREEKSCH E DAGVAARDING TEGEN BEPAALD PERSOON. — ZELFDE BETICHTINGEN. — ONTVANKELIJKHEID.

I. *De Raadkamer kan slechts een bevel uitvaardigen tegen of ten voordeele van bepaalde en bij name gekende personen; zij is dus onbevoegd om te verklaren dat niemand een bepaald misdrijf zou gepleegd hebben.*

II. *Wanneer ter gelegenheid van een onderzoek tegen onbekende het openbaar ministerie een bevel van niet-vervolgving vordert en de raadkamer daarop ingaat, dient dit bevel aldus verstaan te worden : « dat er geen aanleiding bestaat tot verder vervolgen van het onderzoek ». Hieruit echter mag niet worden afgeleid dat dit bevel kracht van gewijsde zou hebben gekregen « erga omnes » alsof een bevel van niet-vervolgving zou zijn uitgesproken tegen een bepaalde verdachte.*

Een rechtstreeksche dagvaarding voor de correctioneele rechtbank tegen een bepaald persoon en gesteund op betichtingen die het voorwerp uitmaken van het rechterlijk onderzoek tegen onbekenden, is derhalve ontvankelijk.

Debaere en Op. Min. t/ Demeulenaere en Lefèvre.

Aangezien verdachte beweert dat de rechtstreeksche dagvaarding voor de correctioneele rechtbank niet ontvankelijk is daar de betichtingen waarop eischer zich steunt reeds het voorwerp uitmaken van een rechterlijk onderzoek tegen onbekende, dat besloten werd door een bevel van niet vervolging; dat dit bevel het Openbaar Ministerie bindt en belet nieuwe vervolgingen te vorderen tenzij er nieuwe bezwaren opdagen, en in dit geval het verplicht het opnieuw zich te wenden tot de rechtsmacht van het onderzoek, dat de burgerlijke partij niet meer recht en macht bezit dan het Openbaar Ministerie;

Aangezien inderdaad de Heer Procureur des Konings den 31 Oogst 1936, den Heer Onderzoeksrechter aanzocht een gerechtelijk verhoor in te stellen ten laste van onbekende wegens overtreding aan artikel 418 en 420 van het strafwetboek ;

Aangezien den 21 December 1936 de Heer Procureur des Konings een bevel van niet vervolging vorderde tegen onbekende, om te Staden op 25 Oogst 1936, onvrijwillig bij gebrek aan vooruitzicht of voorzorg doch zonder het inzicht van een ander

aan te randen, slagen of verwondingen te hebben toegebracht aan Debaere Alidoor ;

Aangezien de Raadkamer der Rechtbank van eersten aanleg te Yper den 23 December 1936 verklaarde dat op grond van vorenstaande vordering er geen aanleiding was tot vervolging ;

Aangezien verdachte beweert dat dit bevel van niet-vervolgving kracht van gewijsde verkregen heeft erga omnes juist alsof een bevel van niet-vervolgving uitgesproken tegen een bepaalde verdachte ;

Aangezien een arrest van het Hof van Verbrekking in dato van 27 Mei 1935 (Pas. I bl. 261) de zending van den onderzoeksrechter en deze der raadkamer nauwkeurig omschrijft ; de onderzoeksrechter die aanzocht wordt een onderzoek in te stellen, bezit de macht alle daders of mededaders op te zoeken die het misdrijf pleegden ; de raadkamer bezit een heel andere zending, ze oordeelt over de publiek actie, doch binnen de perken der vorderingen van het Openbaar Ministerie ;

Aangezien gemeld arrest nog zegt dat de raadkamer hare macht zou overschrijden, moest ze iemand verzenden voor de Correctioneele Rechtbank die nooit door het Parket of door den onderzoeksrechter verdacht werd ; dat dus zoo iemand die niet verdacht zijnde niet verzonden werd voor de Rechtbank, daaruit niet mag afgeleid worden dat de Raadkamer ten voordeele van deze persoon een impleciet bevel van niet-vervolgving uitvaardigde ;

Aangezien de raadkamer ingevolge art. 129 en volgende van het Wetboek van Strafvordering, een bepaalde verdachte mag verzenden voor de Rechtbank en ingevolge artikel 128 van het zelfde Wetboek verklaren dat er geen aanleiding bestaat tot vervolging tegen hem ;

Aangezien de Raadkamer insgelijks kon verklaren dat de zaak niet in staat is om er over gewezen te worden ;

Aangezien volgens meergemelde art. 128 en volgende de Raadkamer dus slechts een bevel kan uitvaardigen tegen of ten voordeele van bepaalde bij name gekende personen en dus niet tegen of ten voordeele van een massa ; immers de publieke actie die aanhangig gemaakt wordt voor de Raadkamer door de vordering van den heer Procureur des Konings is slechts ontvankelijk, en de Raadkamer heeft de plicht de ontvankelijkheid ervan na te gaan, voor zooveel ze gericht is tegen een bepaalde persoon (art. 6 en volgende van W. S. R. P.) ;

Aangezien de Raadkamer dus onbevoegd is om te verklaren dat *niemand* een bepaald misdrijf zou gepleegd hebben ;

Aangezien de bewoordingen der Raadkamer van Yper aldus moeten verklaard worden « dat er geen aanleiding bestaat tot verder vervolgen van het onderzoek » ;

Aangezien de onderzoeksrechter immers, wanneer het onderzoek geëindigd is verslag moet uitbrengen voor de Raadkamer (art. 127 W.S.R.P.) nu vooraf den bundel ter mededeeling gegeven te hebben aan den Heer Procureur des Konings, ten einde dezen toe te laten de vordering op te stellen ;

Aangezien het mogelijk is, dat, gezien het gedane onderzoek geen vermoedens heeft aan het licht ge-

bracht om de daders of mededaders van een misdrijf te doen ontdekken, en dat het blijkt dat verdere opzoekingen vruchteloos zullen blijven, de Procureur des Konings vordert en de Raadkamer beveelt dat er vooralsnog geen reden bestaat, verdere onderzoeksmaatregelen te treffen (Kamer van inbeschuldigingstelling van Gent 18 April 1857; B. J. 1857, bl. 670) doch dit bevel is genomen ingevolge art. 127 W.S.R.P. en niet van art. 128 en volgende;

Aangezien door dit bevel van stopzetten van onderzoeksmaatregelen de onderzoeksrechter ontlast is van een zaak;

Aangezien dit wel het doel geweest is van den Heer Procureur des Konings en van de Raadkamer van Yper en ook den zin van hun vordering en bevelschrift, vermits niets hun toeliet eenig vermoeden te hebben op een bepaalde dader van het misdrijf;

Aangezien de rechtstreeksche dagvaarding dus wel ontvankelijk is;

Om deze redenen:

Gelet op artikelen 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken. De Rechtbank verklaart de dagvaarding ontvankelijk en verzendt de zaak voor verdere behandeling ter openbare terechtzitting van 5 Januari 1937.

Gelast het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij, elk voor wat hem betreft, met de uitvoering van dit vonnis.

159

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST-NIKLAAS (Kortgeding)

22 October 1937.

Voorzitter: M. Verschuren.

Referendaris: M. L. Thuysbaert.

Pleiters: Mrs Van Raemdonck en Verwilghen.

ONEERLIJKE MEDEDINGING. — K. B. VAN 23 DECEMBER 1934. — WETTELIJKE FORMALITEITEN. — NALEVING VEREISCHT.

Het K. B. van 23 December 1934 heeft niet de bijzondere wetten afgeschaft die gelden voor de octrooien, de fabriek- en handelsmerken, de nijverheidsteekeningen en modellen. Het heeft n.l. de wettelijke formaliteiten niet afgeschaft waarvan de naleving verplichtend is om toegang te hebben tot de rechtbank. De partij die zich beroept op een uitsluitend recht op een nijverheidsteeken, zonder voldaan te hebben aan de wettelijke verplichtingen, kan het K. B. van 23 December 1934 in haar voordeel niet invoeren zomin als zij haar rechtsovereenkomst zou kunnen steunen op artikel 1382 B. W.

N. V. Van Haver-Van de Velde t/ Roelandt.

Aangezien de vraag strekt ten einde: « gedaagden, zich beiden verbod te hooren doen de sjerpen, waarvan de teekening voorstelt een reeks blokken, om de beurt effen en gespikkeld, half omlijmd met dubbele steek, te fabriceren of te doen fabriceren

en aan derden voort te verkoopen; onder voorbehoud vanwege de aanzekster om de gedaagden voor de Rechtbank te dagvaarden in betaling van eene vergoeding voor de door haar geleden schade door deze oneerlijke mededinging; gedaagden zich tevens solidairlijk te hooren veroordeelen tot de kosten; en, gezien de hoogdringendheid, het tusschen te komen bevelschrift uitvoerbaar te hooren verklaren op minuut en vóór registratie; actie geschat, maar enkel voor wat bevoegdheid en aanleg betreft, op meer dan 12.500 fr. »;

Aangezien de aanlegster tot staving van haren eisch aanvoert dat ze eigenaarster is van den sjerp beschreven in de dagvaarding; dat gedaagden in hunne magazijnen te koop stellen en aan detaillanten verkoopen een gelijkaardige sjerp van mindere kwaliteit, waarvan echter de teekening en de samenstelling een slaafsche nabootsing is van het door de aanlegster gecreëerde model, met een zeer klein verschil waarvan het onderscheid door een niet ingewijde niet kan worden vastgesteld; dat ze groote moeite heeft om de door haar gefabriceerde sjerpen nog verder te verkoopen, daar de gedaagden door de mindere kwaliteit der gebruikte grondstoffen in staat zijn dezelfde sjerp veel goedkoper aan de voortverkoopers af te leveren, zoodat de aanlegster hierdoor belangrijke schade lijdt en het haar aanbelangt zoo gauw mogelijk een einde te zien stellen aan deze daden van ongeoorloofde concurrentie;

Aangezien het K. B. van 23 December 1934, aan den Voorzitter van de rechtbank van koophandel macht geeft om, bij snelle rechtspleging, de handelingen te doen ophouden die, naar zijn oordeel, strijdig zijn met de eerlijke gebruiken in zake handel of nijverheid;

Aangezien de verweerders, in tegenstelling met wat de aanlegster beweert, geenszins bekennen daden van oneerlijke mededinging verricht te hebben;

Aangezien de Voorzitter van de rechtbank van koophandel, van zijn kant, niet kan uitmaken of verweerders zich bezondigd hebben aan daden strijdig met de eerlijke gebruiken in zake handel en nijverheid, zonder den grond van de betwisting te onderzoeken en, zooniet in het beschikkend gedeelte, dan toch in de overwegingen van het vonnis, te beslissen dat de aanlegster, al dan niet, een uitsluitend recht heeft op de betwiste nijverheidsteekening; dat de voorzitter, aldus vonnissende, onbetwistbaar zijn bevoegdheid zou te buiten gaan, daar bijzondere wetten voorzien welke rechtsmachten, bij uitsluiting van alle andere, bevoegd zijn om van de betwistingen, betreffende nabootsing van nijverheidsteekeningen ten gronde kennis te nemen, alsmede de voorwaarden bepalen, vereischt om van de bescherming dezer wetten te genieten, alsook de te volgen rechtspleging (Hof van Beroep, Gent, 2 Juli 1936, J. C. F. 1936, Nr 5648, blz. 221 en uitvoerige nota);

Aangezien, immers, het K. B. van 23 December 1934, al is het ook in zeer algemeene termen opgesteld, niet de bijzondere wetten heeft afgeschaft

die gelden voor de octrooien, de fabriek- en handelsmerken, de nijverheidsteekeningen en modellen, zooals de wet van 24 Mei 1854 op de uitvindings-octrooien, de wetten van 18 Maart 1806, 14 April 1879 (gewijzigd door K. B. Nr 89 van 29 Januari 1935) en van 22 Maart 1886 op de auteursrechten en, in verband met deze laatste wet, het K. B. Nr 91 van 29 Jan. 1935, betreffende de bescherming van de nijverheidsteekeningen en modellen;

dat, namelijk, het K. B. van 23 December 1934 de wettelijke formaliteiten niet heeft afgeschaft, opgelegd door de wetten van 1879 en 1806, waarvan de naleving verplichtend is om toegang tot de rechtbank te hebben;

dat er uit volgt dat de partij die zich beroept op een uitsluitend recht op een nijverheidsteekening, zonder voldaan te hebben aan de wettelijke verplichtingen, het K. B. van 23 Dec. 1934, in haar voordeel niet kan invoeren, zoomin als zij haar rechtsovereenkomst zou kunnen steunen op art. 1382 van het B. W. (Les Nouvelles, Droits intellectuels, t. II. Coppieters de Gibson, V° Concurr. déloyale, bl. 488,11; id. V° Dessins et modèles, bl. 450, Nr 96 bis, bl. 451, nr 108 bis);

Aangezien de aanlegster niet bewijst dat zij de nijverheidsteekening, die ze als haar eigendom opvoert, heeft gedeponeerd overeenkomstig de voorschriften van de wet van 18 Maart 1806, wanneer, nochtans, art. 15 van voormelde wet de ontvankelijkheid van elke rechtsovereenkomst dienaangaande, afhankelijk heeft gemaakt van de deponering van de teekening;

dat, derhalve, op grond van dit verzuim, de eisch ook als zijnde niet-ontvankelijk moet afgewezen worden;

Om deze redenen;

Wij, U, Verschuren, voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te St-Niklaas, rechtdoende krachtens het K. B. van 23 December 1934, verleenen de verweerders akte dat ze den eisch schatten op meer dan 12.500 fr.; verklaren ons onbevoegd uit hoofde van het onderwerp des geschils; verwijzen de aanlegster in de kosten.

160 RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

2e Kamer. — 13 September 1937.

Voorzitter: M. Eyckmans.

Rechters: H. Doevenspeck en Fr. Kampen.

Referendaris: Mr G. Beckers.

Pleiters: Mrs Just Houben en C. Le Bon.

EED. — AFWEZIGHEID VAN DE ANDERE PARTIJ.

De eedaflegging in aanwezigheid van de andere partij, is slechts een uiterlijke omstandigheid, die niet behoort tot het wezen van den eed, doch enkel tot de procedure.

Aarts t/ Van Lancken.

Gezien de geboekte inleidende dagvaarding van 23 November 1935;

Gezien het tusschenvonnissen door deze Rechtbank geveld in dato 22 Maart 1937, den geding beslisenden eed opleggende aan aanlegger, en waarvan geboekt gelijkvormig afschrift;

Gezien de eedaflegging door aanlegger gedaan vóór deze Rechtbank in dato 27 April 1937;

Aangezien de eed door aanlegger afgelegd vóór deze Rechtbank in dato 27 April 1937, geldig is en de eisch aldus gegrond is;

Aangezien inderdaad verweerder ten onrechte opwerpt dat de eed door aanlegger afgelegd in dato 27 April 1937, nietig is, als zijnde niet afgelegd geworden in aanwezigheid van de andere partij en deze niet behoorlijk geroepen is geworden bij exploit met aanduiding van den dag der eedaflegging, zooals artikel 121 Wb. burgerlijke rechtsv. het voorschrijft en deze eed dus afgelegd is geworden in tegenstrijd met de bepalingen van gezegd artikel 121;

Aangezien inderdaad rechtsleer en rechtspraak eensluidend zijn om te beslissen dat de bepaling van artikel 121 Wb. burgerlijke rechtsv. bepallende dat :

« Dans tous les cas le serment sera fait en présence de l'autre partie, ou elle dûment appelée par acte d'avoué à avoué et s'il n'y a pas d'avoué constitué, par exploit contenant l'indication du jour de la prestation. »

niet aan het wezenlijke (essence) van den gerechtelijken eed behoort en geen regel van rechtspleging uitmaakt;

Dat hetgeen aan het wezenlijke van den eed behoort, is dat de eed afgelegd geworden is in den vorm vereischt door de godsdienstige leer van den persoon aan wien de eed is opgelegd en dat hij afgelegd is geworden voor de regelmatig samengestelde Rechtbank;

Dat de eedaflegging, in aanwezigheid van de andere partij, slechts een uiterlijke omstandigheid is die de zelfstandigheid (substance) van den eed niet aantast en dewelke enkel aan den gang der rechtspleging behoort;

Dat eindelijk de eed, afgelegd in afwezigheid van de andere partij, niet aangetast is in zijn plechtig karakter en zijn wettelijke macht behoudt dewelke onafhankelijk is van de aanwezigheid of van de afwezigheid der andere partij;

Aangezien anderzijds de wetbepalingen betreffende den eed dezelfde zijn voor de burgerlijke en de handelsrechtbanken;

Aangezien in het huidige geval de eed afgelegd is geworden volgens de vereischten van de godsdienstige leer van aanlegger en voor de regelmatig samengestelde Rechtbank;

Aangezien te meer artikel 1030 Wb. burgerlijke rechtsv. bepaalt dat :

« Aucun exploit ou acte de procédure ne pourra être déclaré nul si la nullité n'en est pas formellement prononcée par la loi. »

Aangezien de eed afgelegd zooals in huidige geval dus niet nietig kan verklaard worden, gezien artikel 121 Wb. burgerlijke rechtsv. geen nietigheid voorziet en bepaald heeft voor de eedaflegging, welke plaats heeft in afwezigheid der andere partij, en deze nie-

tigheid niet mag bijgevoegd worden door de Rechtbank;

Aangezien de rechtspraak trouwens luidt dat :

« La définition de l'art. 121, paragraphe 3, Code Procédure civile, n'attache pas à l'omission de cette formalité la peine de nullité qui ne peut se suppléer;

« d'autre part, on doit reconnaître que l'absence de l'adversaire à la prestation d'un serment fait à l'audience d'un Tribunal ne porte aucune atteinte au caractère solennel de cet acte dont la force légale est indépendante de la présence ou de l'absence de la partie adverse. »

Zie : Cass. 12-12-1861, Pas. 1862, I, 83 à 85; Dalloz, Code Procédure Civile, art. 121 et 1030; Codes Annotés art. 121 et 1030; Carré, Chauveau et Dutruc : Lois de la Procédure Civile et Commerciale, nr 520bis;

Aangezien in die omstandigheden de eed, zooals afgelegd door aanlegger in dato 27 April 1937 geldig is en bijgevolg de eisch eveneens gegrond is;

Aangezien de geïnde som van 11.951,50 frank toekomt aan aanlegger en alle andere betwistingen betreffende deze som reeds weerlegd zijn geworden door het tusschenvonniss van 22 Maart 1937;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende;

zegt de eed afgelegd door aanlegger in dato 17 April 1937 geldig;

zegt den eisch gegrond;

veroordeelt verweerder te betalen aan aanlegger...

161 VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

1e Kanton. — 14 April 1937.

Vrederechter : M. J. Raynaud.

Pleiters : Mters J. Goyens en J. De Weerdt.

FEITELIJKE VENNOOTSCHAP. — NIET ONTVANKELIJKHEID VAN HAAR VORDERING.

De feitelijke Vennootschap is niet ontvankelijk om haar vorderingen in rechte te laten gelden. De vennooten kunnen evenmin ten persoonlijken titel betaling eischen wanneer het rechtsverband enkel met beide vennooten tezamen, handelend onder firma benaming, tot stand kwam. De feitelijke vennootschap — die een blijvend karakter heeft — kan niet verward worden met de tijdelijke vennootschap, welke door de wet wordt erkend.

Vertongen en Schilders t/ Engelen.

Aangezien de vordering strekt teneinde den verweerder Engelen zijn vrouw, geboren Van Poppel, te machtigen in rechte te treden zooniet deze machtiging te hooren verleenen door de Rechtbank, de twee verweerders zich hoofdelijk, of gezamenlijk of minstens de een bij gebreke van de andere zich te hooren veroordeelen te betalen aan eischers de som van 686,80 fr. voor levering van bier; zich te hooren veroordeelen tot de gerechtelijke intresten en tot de kosten van het geding ;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten ;

Aangezien de eischers te kennen geven dat de verweerders hun verschuldigd blijven volgens medegedeelde facturen, betaalbaar te Antwerpen, voor leveringen van koopwaren, de som van fr. 686,80;

Aangezien de verweerders doen gelden, betrekkelijk de ontvankelijkheid van de vordering;

I. — Dagvaarding ten verzoeken van Vertongen & Schilders, ten persoonlijken titel : dat er geen rechtsverband bestaat tusschen verweerder enerzijds en aanleggers, handelende ten persoonlijken titel ; dat dit rechtsverband alleen kan bestaan met de firma Vertongen & Schilders ;

II. — Dagvaarding ten verzoeken van Vertongen & Schilders, tijdelijke vennootschap ; dat de aanleggers zich beroepen op het begrip van « association momentanée » maar dat dit type van vereeniging iets gansch anders is dan de feitelijke vennootschap ; dat de tijdelijke vereeniging tot voorwerp heeft, zonder firma, eene of meer bepaalde handelsondernemingen te verrichten (art. 175 der samengeschiedelde wetten op de Handelsvennootschappen, K.B. van 30 November 1935) ; dat dit artikel niet van toepassing kan zijn wanneer het gaat om een toestand, die een bestendig karakter heeft ; dat de vereeniging Vertongen & Schilders volstrekt niet tot doel had een of meer bepaalde handelsondernemingen te verrichten, b.v. deze of gene levering of bepaalde leveringen van bieren te doen ; dat het voorwerp van een samenwerking niet gelegen was in bepaalde handelsondernemingen, maar wel in het tot standbrengen van een samenwerking om, samen, bieren af te leveren, in verband met de klanten, die ze zouden kunnen maken ; dat het hier dus ging omtrent het vestigen van een handelszaak « Vertongen en Schilders » ; dat deze handelszaak een bestendig karakter had, dat een tijdelijke vereeniging « association momentanée » nooit mag opgericht worden onder firmabenoaming ; dat van het oogenblik een firmabenoaming wordt aangenomen de feitelijke vennootschap zich moet schikken naar de regels van de vennootschap onder gemeenschappelijke naam (Rapport de Pirmez. — Documents parlementaires 1865-1866, blz. 550) ; dat in het geval men zou kunnen aannemen dat het voorwerp der vereeniging zou gelegen zijn in een of meer bepaalde handelsverrichtingen, quod non, de vereeniging Vertongen & Schilders zou moeten beschouwd worden als een onregelmatig opgerichte vennootschap onder gemeenschappelijke naam, vermits zij de firmabenoaming « Vertongen & Schilders » heeft aangenomen ; dat er geen tijdelijke vennootschap kan zijn vanaf het oogenblik dat er een gemeenschappelijke zetel bestaat ;

III. — Dagvaarding ten verzoeken van Vertongen & Schilders in gemeenschappelijke naam : dat in deze bewoordingen, bij gebreke van bekendmaking voorschreven door de wet de vordering niet ontvankelijk is ;

IV. — Dagvaarding ten verzoeken van Vertongen & Schilders, feitelijke vennootschap ; dat de feitelijke vennootschap als dusdanig, geen wettelijk be-

staan heeft, geen rechtspersoonlijkheid bezit en dus niet in rechte kan optreden;

In ondergeschikte orde ten gronde (zonder belang);

Aangezien de verweerders besluiten dat de vordering niet ontvankelijk is :

I. — Bij gebreke aan rechtsverband tusschen aanleggers enerzijds, ten persoonlijken titel en de verweerders anderzijds ;

II. — Bij gebreke aan tijdelijke vennootschap ;

III. — Op basis van artikel 12 der wet op de handelsvennootschappen ;

IV. — Omdat de feitelijke vennootschap als dusdanig geen rechtspersoonlijkheid bezit;

In zeer ondergeschikte orde (zonder belang);

Aangezien de vordering ingesteld wordt : A. ten verzoeken van 1° Mr Edmond Vertongen, handelaar en Mr Armand Schilders, handelaar, samen te Antwerpen handel drijvende onder de benaming van «E. Vertongen & A. Schilders», de zetel van hun handelsverrichtingen gevestigd zijnde Kloosterstraat 3, te Antwerpen ;

Aangezien de verweerders, terecht, beweren dat er geen rechtsverband bestaat tusschen hen en aanleggers, handelende ten persoonlijken titel ;

Aangezien de niet ontvankelijkheid van den eisch gesteund is, niet op art. 11 al. 3 der samengeschaalde wetten op de handelsvennootschappen, maar op het feit dat er geen rechtsverband rakende het voorwerp van de vordering bestaat tusschen de verweerders en de eischers in eigen persoon ; die band bestaande slechts tusschen haar en de vennootschap, wezen onderscheiden van de individualiteit harer leden (Passelecq Rev. Soc. 1925 - 2634) ;

Aangezien de vordering ingesteld wordt : B. zoo noodig ten verzoeken van de tijdelijke vennootschap «Schilders & Vertongen», haren zetel hebbende te Antwerpen, Kloosterstraat, 3, vervolging en beneerstiging van de tijdelijke vennoten de heeren Edmond Vertongen en Armand Schilders ;

Aangezien blijkt uit de verhandeling der zaak dat de handelszaak een bestendig karakter had ; dat de handelsverrichtingen gebeurden onder een firma-benaming ; dat zij een gemeenschappelijke zetel heeft ;

Aangezien zij zich dus moet schikken naar de regels van de vennootschap onder gemeenschappelijke naam (Pirmez, Documents parlementaires 1865-1866, blz. 523 en 550) ;

Aangezien de wet geen rechtspersoonlijkheid erkent aan tijdelijke handelsverenigingen en de vennoten ze dus niet kunnen vertegenwoordigen in rechte ;

Aangezien de vordering ook ingesteld wordt : C. zoo noodig ten verzoeken van de vennootschap in gezamenlijke naam Vertongen & Schilders wiens zetel gevestigd is te Antwerpen, Kloosterstraat, 3, vervolging en beneerstiging van de vennoten de heeren Vertongen & Schilders ;

Aangezien de eischers niet bewijzen dat de stichtingsakte overeenkomstig de artikelen 7 en volgende der samengeschaalde wetten, afgekondigd werd ;

Aangezien de verweerders een wettig en ernstig belang hebben de exceptie op te werpen ;

Aangezien zij inderdaad een geldelijk en juridisch belang er bij hebben ;

Aangezien door juridisch belang verstaan wordt een belang voortspruitende uit een rechtsverband bestaande tusschen de verweerders en de vennootschap of een harer leden (Nyssens & Corbiau n° 411) ;

Aangezien eindelijk de vordering ingesteld wordt : D. ten verzoeken van de feitelijke vennootschap Vertongen & Schilders waarvan de zetel gevestigd is te Antwerpen, Kloosterstraat, 3, vervolging en beneerstiging van de feitelijke vennoten de heeren Ed. Vertongen & A. Schilders ;

Aangezien de feitelijke vennootschap de rechtspersoonlijkheid niet bezit en in rechte niet kan verschijnen ;

Aangezien de vordering zooals ze ingesteld wordt niet ontvankelijk is ;

Om deze redenen :

Wij, Jozef Raynaud, Vrederechter van het eerste Kanton der Stad Antwerpen, machtigen de verweerder geboren Van Poppel in rechte te verschijnen, verklaren de vordering niet ontvankelijk ; veroordeelen de aanleggers tot de kosten van den aanleg ;

Recht doende over den wedereisch, verklaren de vraag niet ontvankelijk.

VREDEGERECHT TE VILVOORDE

15 November 1937.

Vrederechter : M. Vliebergh.

Pleiters : Mrs Nauwelaers en Buskens.

PUBLICITEIT VAN RECHTERLIJKE BESLIS-SINGEN.

Ten der partijen van een rechterlijk geschil mag, op eigen kosten, een tusschengekomen vonnis doen afdrucken en doen uitdeelen, indien dit gebeurt zonder kwaad inzicht.

Van Campenhout t/ Navea.

Gezien het exploit van dagvaarding in dato 17 September 1937;

Aangezien aanlegger vraagt dat verweerders solidairlijk zouden veroordeeld worden tot eene schadevergoeding beloopende 500 frank;

Aangezien aanlegger den eisch steunt op het feit dat de eerste aanlegster een vonnis uitgesproken door de Rechtbank van Brussel en hetwelk aanlegger tot schadevergoeding heeft veroordeeld, in groote hoeveelheid heeft laten afdrucken en door tweede verweerder heeft doen ronddragen bij de herbergiers van Vilvoorde;

Aangezien volgens aanlegger deze handelwijze beleedigend en schadelijk is, terwijl de verweerders houden staan dat zij gebruik hebben gemaakt van een recht gewaarborgd door de Grondwet;

Aangezien verweerders om hunne zienswijze te steunen, uitgaan van art. 97 van de Grondwet, welk artikel bepaalt dat al de vonnissen in het publiek

dienen uitgesproken te worden; dat zij daaruit afleiden dat het kenbaar maken van eene rechterlijke beslissing aan een talrijker publiek dan hetgene die in eene gehoorzaal aanwezig is, niet als laakbaar kan aanzien worden;

Aangezien aanlegger staande houdt dat eene publiciteit van een vonnis, zooals ze door verweerders werd op touw gezet, in feite eene bijgevoegde veroordeeling vertegenwoordigt, welke niet door het vonnis is voorzien;

Aangezien partijen het eens zijn om te verklaren dat bedoeld vonnis volgens de rechterlijke beslissingen niet moest gepubliceerd worden; dat aanlegger ook aanneemt dat verweerders zonder kwaad inzicht hebben gehandeld;

Aangezien dan ten slotte enkel dient uitgemaakt of een der partijen van een rechterlijk geschil het recht heeft op zijne kosten over te gaan tot het publiek maken van de rechterlijke beslissingen die een eind aan het geschil heeft gesteld;

Aangezien moet opgemerkt, dat voor vele rechterlijke beslissingen reeds een zekere publiciteit bestaat; zoo ziet men in dagbladen in rechtskundige en vakkundige uitgaven, niet enkel relaas geven van de kern der beslissing, maar soms het vonnis in zijn geheel opgenomen;

Aangezien deze handelwijze zeker niet laakbaar kan genoemd worden, hoe onplezierig het ook voor sommige menschen moge wezen; dat men niet inziet, hoe eene nog ruimere publiciteit zou vatbaar zijn voor bestraffing, indien deze geschiedt zonder kwaad inzicht en zonder eenig commentaar of critiek; dat men bijvoorbeeld kan veronderstellen dat het bestuur van een dagblad, ten einde zijne oplage te vermeerderen, op een gegeven oogenblik eene kostelooze verzending van duizende nummers van haar dagblad in een bepaald midden doet geschieden en dat juist deze uitgave voor een bepaald persoon hinderlijk is omdat er gewag wordt gemaakt van eene rechterlijke beslissing, die deze persoon liefst niet bekend wou zien; dat nochtans deze handelwijze, omdat ze niet met kwaad inzicht geschiedde, niet mag aanzien worden als een rechtsmisbruik;

Aangezien uit deze overwegingen blijkt dat verweerders hun recht niet zijn te buiten gegaan;

Aangezien de vraag strekkende tot het verklaren dat tweede verweerder buiten de zaak zou worden gesteld, zonder belang zijnde, niet dient onderzocht.

Door deze redenen :

Gelet op art. 3, 34, 37 en 41 der wet van 15 Juni 1935, beslissende tegensprekelijk en in laatsten aanleg, verklaren den eisch ontvankelijk maar ongegrond. Wijzen aanlegger af van zijnen eisch met kosten ten zijnen laste.

BIBLIOGRAPHIE

Henri FUSS : De Organisatie van de verplichte Verzekering tegen Werkloosheid. — Tweede verslag van den Koninklijken Commissaris voor de studie van het vraagstuk der werkloosheid. — Drukkerij van den Moniteur Belge. Brussel. 1937.

Wij hebben in een van onze vorige nummers gewezen op de groote verdiensten van het verslag dat door den heer Fuss was uitgebracht geworden in zijne hoedanigheid van Koninklijk Commissaris voor de studie van het vraagstuk der werkloosheid.

Thans is er een tweede verslag verschenen. De schrijver drukt er op dat men in verschillende midde- de draagwijdte van zijn eerste verslag verkeerd heeft begrepen en dat dit verslag door sommigen is beschouwd geworden als er op gericht zijnde de werkloosheidsverzekering te etatiseren door de arbeidsorganisaties van haar beheer uit te sluiten terwijl anderen integendeel beweerden dat het verslag voor doel zou gehad hebben een verplichtend syndicalisme op te leggen. Noch het een noch het ander is het geval en de Koninklijke Commissaris heeft thans in het eerste deel van dit verslag nieuw materiaal vergaard om te komen tot de uitwerking van een algemeen ontwerp van wet.

In een tweede deel wordt de regeling van het vraagstuk der werklozen die onbekwaam zijn een beroep uit te oefenen, onderzocht.

Heel het verslag berust op zeer grondige studie en nauwkeurige gegevens die onbetwistbaar aan de regering een uitstekend materiaal aan de hand doen voor een toekomstige wetgeving.

J. M.

LES NOVELLES. Corpus Juris Belgici. - Code de la Route, Codes Rural, Forestier, Chasse et Pêche. — Maison Larcier, Brussel 1938.

In de serie «Les Nouvelles» is een nieuw lijvig boekdeel verschenen waarin thans behandeld is geworden de stof betreffende de wetgeving op het verkeer, de veldwet, de boschwet en de wetgeving op jacht en vischvangst.

Van het allergrootste belang is natuurlijk het eerste gedeelte van het werk betreffende de wetgeving op het verkeer dat bezorgd is geworden door de gekende specialisten op dit gebied, Golstein en Van Roye.

De methode is diegene die van eerstaf in de uitgave van Les Nouvelles werd aanvaard, namelijk de behandeling der stof in kleine kapitels met klare en duidelijke korte uiteenzettingen die toelaten onmiddellijk de vereischte oplossing te vinden. Alle betwiste vraagstukken, heel de evolutie van de rechtspraak is in het werk van de heeren Golstein en Van Roye op merkwaaardige wijze beheerscht en het lijdt geen twijfel dat dat boek het definitief voetstuk zal zijn waarop elke juridische behandeling van ons verkeersrecht zal dienen te steunen.

Het werk geeft een overvloed van rechtspraak doch men wordt hier geenszins zooals in andere werken, onder de rechtspraak begraven zoodanig dat onduidelijkheid en verwarring er het gevolg van worden. De rechterlijke beslissingen zijn aangegeven met een zeer gezonden zin en ze worden kortbondig gecommenteerd zoodanig dat het werk tegelijkertijd een maximum praktisch nut en wetenschappelijke waarde vertegenwoordigt. Bij gelegenheid werd den tekst door middel van schetsen verduidelijkt.

Het veld- en het boschwetboek zijn beide behandeld

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

geworden door de heeren Julien en Yvan Delaruière terwijl de wetgeving betreffende de jacht- en vischvangst ter bewerking werd toevertrouwd aan Mr Octave Leschevin.

Het zijn allen bekende specialisten op het gebied dat ze doorploegd hebben en hun arbeid beantwoordt volledig zoowel aan de hoge eischen die men aan dergelijke bewerkers kan stellen als aan de merkwaardige standing van de uitgave Les Nouvelles.

Het dient te dezer gelegenheid onderstreept te worden met welken ijver deze zoo belangrijke uitgave wordt voortgezet en de leiders ervan dienen van harte gelukgewenscht voor de zeer groote diensten die ze bewijzen aan de rechtswetenschap in het algemeen en aan de juristen die in de praktijk staan in het bijzonder.

René Victor.

Armand GOFFIN: Manuel pratique de législation commerciale et fiscale. — Maison Ferd. Larcier. — Brussel 1937.

Dit werkje heeft voor doel de bijzonderste praktische gegevens van de handels- en fiscale wetgeving onder het groot publiek te verspreiden. Het is geschreven zonder eenige wetenschappelijke pretentie en beoogt niets anders dan nuttig vulgarisatiewerk. Hierin slaagt het volkomen.

Het bevat een korte samenvatting van de bijzonderste wetgevende bepalingen betreffende de handelaars, de handelsrechtbanken, de handelsvennootschappen, de rechtstreekse en onrechtstreekse belastingen, het handelspapier, het faillissement, de beurzen en de wisselagenten.

Deze reusachtige stof is samengedrongen in een zeer beknopte vorm waarin al staat wat essentieel is en wat aan handelaars en zakenmensen praktisch nut kan bewijzen.

Het boekje zal stellig veel verkeerde begrippen rechtzetten en op zeer doelmatige wijze aan vele belanghebbenden inzicht verstrekken in vraagstukken die al te weinig nauwkeurig gekend zijn.

René Victor.

INGEZONDEN BIJDAGEN

BIJ EEN RECENSIE

Wij ontvingen van Mr. Langohr het hieronder staand schrijven :

* * *

Wij hebben met belangstelling kennis genomen van de recensie door Mr. E. Boonen geschreven over onze

brochure «Recht en ras in het nieuwe Deutschland» (R. W. n. 20 blz. 873 vv.), én omdat de recensent een meer dan oppervlakkig onderzoek aan de brochure wijdt, én omdat hij, tegen de gewoonte van vele recensies in, een zeer kritisch standpunt heeft ingenomen.

En het is het volle recht van Mr. Boonen een uiterst beperkte goedkeuring aan ons werkje te geven.

Maar,... gelukkig (voor ons), heeft hij zijne kritiek gemotiveerd met een reeks konstataties die ons laten vermoeden dat hij onze brochure slecht heeft gelezen.

Wij hebben nooit de tot-stand-koming der Duitsche wetboeken in de naoorlogsche periode gesitueerd (blz. 14).

Wij hebben uitvoerig, en eer we van «ras» en van «eer en trouw» in het Duitsche recht spraken, aange- toond welk nieuw «volks»-begrip, in het Nationaal-socialisme en het nieuwe recht tot gelding komt; en we hebben het nieuwe dat er in het Duitsche Nationalisme ligt uitdrukkelijk door de nieuwe volksche inhoud bepaald (blz. 17-20).

Het is onverstaanbaar dat Mr. Boonen schrijft dat het rasbeginsel niet het hoofdkriterium van het nieuwe Duitsche recht zou zijn omdat de z.g. «raswetgeving» geen wetgeving van het ras is, indien men dit laatste wetenschappelijk gebruikt, wanneer hij gelezen heeft wat ik op blz. 32-37 schrijf.

Er wordt nergens in de brochure beweerd dat er een «Europeesch» ras bestaat, en evenmin laat ik zulks als mijne meening uitschijnen; ik zeg te formeel het tegendeel, dan dat zelf bij een oppervlakkig lezer die schijn zou kunnen worden verwekt (blz. 33 vv.).

Ten slotte blijkt Mr. Boonen te vergen dat iemand, die een deel van een voordracht — niet voor juristen bestemd — aan het Recht wijdt, tot zulkdanige juridische «kritiek», «grondigheid», «nauwkeurigheid» en «distinkties» zou overgaan, die alleen van een vakwerk, voor vakmensen bestemd, kunnen verlangd worden.

Datzelfde geldt voor de korte literatuur die wij opgeven, en waaruit Mr. Boonen besluit dat dat het «weinige» (inderdaad) zou zijn dat «wij geraadpleegd» hebben!

De wensch, dien wij met Mr. Boonen deelen, naar meer en grondiger studie der Duitsche rechtshernieuwing, zal — hopen we — stilaan worden verspreid en... verwezenlijkt, na enkele eerste bescheiden schetsen; intusschen kan men de ontwerpers dezer schetsen er geen verwijt van maken dat er niet dadelijk volledig en streng wetenschappelijk werk wordt geleverd.

M. Langohr.

WETGEVING

Begrooting van het ministerie van Justitie voor het dienstjaar 1938

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE (1) UITGEBRACHT
DOOR DEN HEER JENNISSEN

Mevrouwen, Mijne Heeren,

Terwijl de Begrooting van Justitie, in 1934, frank 31,378,400 bedroeg, belooft deze van 1938, frank 315,333,682,85. De verhooging schijnt in juiste verhouding te staan tot de waardevermindering van den frank. Men moet echter rekening houden met de uitbreiding van sommige diensten: de Openbare Veiligheid,

bijvoorbeeld, die vóór den oorlog op de begrooting stond voor een bedrag van 60,000 frank en voor 1938, voor 1,770,000 frank; de uitgaven voor sociale voorzorg, rechtsbijstand en weldadigheid waarvoor 6 miljoen voorzien werd, vergen er thans 80 wegens de toepassing o.m. van de nieuwe wetten op de kinderscherming en het sociaal verweer. Op de vroegere begrootingen was er geen sprake van de School voor criminologie en criminalistiek, noch van de filmkeuringscommissie, welke aan personeel en materieel elk zoowat 200,000 frank kosten.

Wij mogen dan ook zeggen dat de Begrooting voor 1938 geen buitensporige posten bevat, wat de essentiële uitgaven betreft.

Vergeleken met de Begrooting voor 1937, bedraagt de verhoging 33,545,057 frank, welke in hoofdzaak over de volgende hoofdstukken te verdeelen is:

Uitgaven voor voorzorg, rechtsbijstand en welda-ongeveer, 12 t.h.;

Uitgaven voor materieel, 2,270,570 frank, hetzij ongeveer 18 t.h.;

Uitgaven voor voorzorg, rechtsbijstand en welda-digheid, 8,738,550 frank, hetzij ongeveer 13 t.h.

Dit is het gevolg van de stijging van de kosten van levensonderhoud en van de materialen.

Indien wij thans een blik werpen op de onderscheidene diensten welke op de Begrooting van Justitie aangewezen zijn, dan moeten wij, tot ons leedwezen, vaststellen dat er weinig verbetering gedurende het afgelopen dienstjaar doorgevoerd werd. De schuld hiervan is, ongetwijfeld, te wijten aan de politieke gebeurtenissen welke ons land beroerd en zijn aandacht afgeleid hebben van de inspanning van elken dag. Dezelfde gebeurtenissen waren de oorzaak dat vier Ministers van Justitie elkander in een jaar opvolgden, zoodat geen hummer, gedurende de korte tijdspanne waarop hij aan het Departement was, de hervormingen heeft kunnen doordrijven, die hij op het oog had en waarvan sommige, sedert lang, onze gemeenschappelijke aandacht in beslag nemen.

Zullen we nog eens terugkomen op den alleensprekend rechter, sedert 1919 voorloopig ingevoerd, en die door vrijwel al de pleiters betreurd en door zoovelen onzer collega's bekampt is geworden?

Het regime der Vrederechten ligt steeds nog ter studie. Men is er nog niet toe gekomen het rechtsgebied der vrederechten te wijzigen overeenkomstig de behoeften en het gemak van het modern verkeer. Op onze vraag antwoordde het Departement het volgende, waarbij wij de hoop uitspreken dat het weindra in daden moge omgezet worden:

«De wet van 20 Juli 1926 houdende schorsing van sommige rechterlijke benoemingen werd aangenomen als gevolg van de indiening van het wetsontwerp van 20 November 1925 betreffende de inkrimping van het personeel der hoven en rechtbanken.

«Haar uitwerking werd bij de wet van 18 Augustus 1928 (art. 2) verlengd tot de inwerkingtreding van de wet betreffende de inkrimping van het personeel der hoven en rechtbanken.

«Over het wetsontwerp van 20 November 1925 (zittingsjaar 1925-1926. Senaat, n° 8), werd verslag uitgebracht door de Commissie voor de Justitie van den Senaat, op 14 December 1926 (zittingsjaar 1926-1927, n° 13. Verslaggever de heer Pirard). Dit ontwerp viel echter.

«Trouwens, tegen dit ontwerp werd herhaaldelijk bezwaar gemaakt wegens de geografische indeeling der kantons.

«Provinciale Commissiën bestaande, o. m., uit magistraten en vooraanstaande leden van de balie werden belast met een nieuw onderzoek van de indeeling der rechterlijke kantons. De uitslagen van deze raadpleging per rechterlijke gebieden zullen ten grondslag liggen van een nieuw wetsontwerp.

«Anderzijds, heeft de Koning, overeenkomstig de bepalingen der wet van 7 December 1934, houdende verlenging en aanvulling van de bepalingen der wet van 31 Juli 1934, op sommige plaatsen van vrede-rechter en griffier, die vóór 20 November 1925 bestonden, benoemingen gedaan ondanks de schorsingswet.

»De termijn van de toepassing dezer wet is verstreken.

»Bij de wet van 12 Mei 1937, werd de Koning gemachtigd om eenige plaatsen te bezetten, welke bij name aangeduid werden.

»Een wetsontwerp dat eerlang ingediend wordt, zal een bepaling behelzen in den aard van deze der wet van 7 December 1934, maar ditmaal zonder aanduiding van termijn, zoodat de Koning, in weerwil van de schorsingswet maar mits gunstig advies der rechterlijke overheid, benoemingen zal mogen doen voor al de plaatsen die vóór 20 November 1925 bestonden.»

* * *

Laten we ook de steeds terugkeerende kwestie behandelen van de kosten en de traagheid van het Gerecht, vooral van het burgerlijk gerecht.

Het gaat hier over een socialen dienst. De Staat moet hem inrichten in het belang van iedereen. Wij vragen niet dat hij kosteloos weze, maar wij zijn de spreuk indachtig van een geestig advocaat die zeide dat «indien de gerechtskosten den rechtzoekende niet verpletterden, de rechtzoekende het Gerecht verpletteren zou».

Maar tusschen de kosteloosheid en de huidige tarieven welke al dezen die recht zoeken ontmoedigen, is er plaats voor een passende herziening.

Het is niet uitgemaakt dat het burgerlijk gerecht een zwaren last vormt voor den Staat: zoo wij aan den eenen kant in aanmerking nemen dat de uitgaven voor personeel en materieel, betreffende de Hoven en Rechtbanken, op de begrooting voor minder dan honderd millioen voorkomen, en dat, anderzijds, de rechterlijke bedrijvigheid nauwelijks voor de helft betrekking heeft op de burgerlijke en handelszaken, dan moeten wij inzien dat het vijftigtal millioenen verleend aan het burgerlijk gerecht een ruime compensatie vindt bij de opbrengst der zegel-, griffie- en registratierechten. Derhalve mogen wij, zonder aan opbiederij te willen doen, ten minste vragen dat het Koninklijk besluit n° 291, van 31 Maart 1936, zou worden verbeterd, waarbij, in de meeste gevallen van toepassing, op onaangename wijze de vroegere wetgeving werd gewijzigd op gebied van registratie-, overschrijvings-, zegel- en griffierechten. In het verslag over de begrooting van 1937 en bij de bespreking er van in het Parlement, werd gewezen op de afwijkingen en de overdrijvingen van dit besluit, dat vooral ongunstig was voor de pleiters van nederingen stand, wier recht werd erkend. Volstrekt dient betreurd dat tot op heden niets is te voorschijn gekomen vanwege de «beperkte Commissie, bestaande uit ambtenaars van de departementen van Justitie en van Financiën, en die», werd ons gezegd, «een oplossing zoekt, waardoor de begrotingsnoodwendigheden in overeenstemming zouden worden gebracht met de belangen der rechts-onderhoorigen». Wij durven hopen niet lang meer te moeten wachten op de herziening van het besluit van 1936.

* * *

De traagheid van het Gerecht is een ander thema dat steeds onze aandacht vergt. Vóór sommige Burgerlijke Rechtbanken, doet het geval zich voor, dat een zaak niet kan worden gepleit, zelfs met het oog op een voorbereidend of tusschenvonnis, vóór het einde van het jaar volgende op den aanleg er van, en sommige rechtsgedingen nemen slechts een einde na twee of drie jaar, en soms zelfs meer. In vele gevallen, is dit bespottelijk en soms zelfs in strijd met de maatschappelijke orde. Het volstaat, bij voorbeeld, te denken aan de persprocessen waardoor wij ten huidigen dage

bijzonder gekweld worden. Tusschen den dag waarop de lasteraar zijn schotschrift laat verschijnen en dien waarop hij door de Rechtbank wordt veroordeeld, verlopen maanden tijdens welke de laster voortduurt en het slachtoffer met verdachtmaking omringt, om, dank zij een soort gewoonte bij het publiek, te eindigen met voor den schuldige verzachtende straffen, iets waarvan het Gerecht zich zou hebben onthouden, zoo het uitspraak had mogen doen op het oogenblik dat de belediging werd geuit.

De oorzaken van die vertragingen zijn menigvuldig: sommige hebben betrekking op de begrooting, andere zijn het gevolg van een gebrekkige of verouderde inrichting der proceduur.

1. Er zijn te weinig magistraten. De rechterlijke bedrijvigheid, op het stuk van burgerlijke zaken, nam, met betrekking tot 1913, tijdens de jongste jaren, toe met 121 t. h. in eersten aanleg, met ongeveer 100 t. h. in beroep, met nagenoeg 40 t. h. in verbreking, dit met een bijna gelijk getal magistraten in eersten aanleg en in verbreking, en minder in beroep.

Zooals er onlangs in het «Journal des Tribunaux» werd op gewezen, heeft de instelling van den alleen sprekenden Rechter, die in andere uitzichten zooveel kritiek verdient, den gang van het gerecht niet versneld. De aanwezigheid, naast den Burgerlijken rechter van een substituut-procureur des Konings, heeft een collegialiteit met twee verwezenlijkt die op onvolmaakte wijze de collegialiteit met drieën van vóór de wet van 25 October 1919 vervangt.

Voor het overige, zouden alle voorschriften betreffende het advies van het Openbaar Ministerie, in burgerlijke zaken, moeten worden herzien. Het onderscheid tusschen de mededeelbare en de niet-mededeelbare zaken is soms vruchteloos en zonder betekenis. Doch de verplichting van dit advies, in sommige zaken, vertraagt de gedingen en belet magistraten beschikbaar te stellen, die beter te doen zouden hebben dan, in private zaken, een steeds betwistbare meening uit te drukken, die door de rechtbanken niet moet worden in aanmerking genomen.

2. De onderzoeken worden te dikwijls bevolen zonder bepaling van den termijn binnen denwelke zij een aanvang moeten nemen. De intrekking van artikelen 257, 258 en 259 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering, door het Koninklijk besluit n° 300 van 30 Maart 1936 «eerder kwellend dan nuttig» beschouwd, heeft elk dwangmiddel op dit gebied opgeheven.

Daar er tevens te weinig magistraten zijn, zoo vast aangestelden als voorloopig aangestelden, deze laatsten trouwens niet bezoldigd zijnde, wordt er maanden gewacht alvorens de getuigen kunnen worden gehoord, die niet steeds gemakkelijk kunnen worden samengebracht.

3. Hetzelfde geldt voor de deskundigen. Geen enkele termijn wordt hun, in eersten aanleg, voorgeschreven voor de indiening van hun verslagen. Bij artikelen 315, 316 en 320 van het Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering, wordt wel den aanvang van hun verrichtingen voorzien, alsook de sancties ingeval van niet vervulling van hun taak, doch de termijnen voor de voltooiing zijn niet voorzien.

Het Koninklijk besluit van 30 Maart 1936 had een voorbeeld mogen nemen aan de wet van 19 Juli 1935 betreffende het herstel van mijnschade. Dit besluit luidt:

«De rechter zal aan den deskundige een uitstel » toestaan voor de neerlegging van zijn verslag. Dit » uitstel mag verlengd worden door den rechter, zoo » deze het noodig acht.

» Zoo de deskundige of het college van deskundigen

» het verslag niet binnen den bepaalden termijn heeft » ingediend, dan wordt hij vervangen op verzoek van » de meest gereede partij, onverminderd de schadever- » goeding die partijen mochten bekomen tegen de des- » kundigen, om de door hen aanvaarde taak niet te » hebben vervuld.

» De staten van deskundigen worden begroot door » den rechter die ten gronde recht doet.»

Deze teksten zouden moeten toepasselijk zijn op elk onderzoek door deskundigen.

4. De reglementen van orde der rechtbanken worden in veel arrondissementen slecht opgevat of toegepast. Al te veel terechtzittingen vangen laattijdig aan of worden te vroeg opgeheven, soms bij gebrek aan pleiters, nadat zij overstelpt werden met eindeloze afroepingen van de rol, welke aanleiding geven tot herhaalde uitstellen of tot het neerleggen van conclusie die zelden als definitief beschouwd worden. Wanneer, eindelijk, het woord verleend wordt aan de advocaten, weet de Rechtbank niets af van de zaak welke haar onderworpen wordt. De conclusie waarvan haar lezing gegeven werd, hebben haar niet wijzer gemaakt. Zij luistert naar de sprekers die, wegens den afstand zelf die hen van de Balie der Rechtbank scheidt, een overbodige inspanning aan hun stembanden moeten opleggen, en dan duurt het nog een zekeren tijd vooraleer de Rechtbank het werkelijk geschil begrijpt. Daarenboven, schijnt zij de lezing van den eersten pleiter niet al te zeer te vertrouwen en wacht zij op de andere partij om het werkelijk onderwerp van het debat te vernemen. Wat al woorden worden er niet verspild, ondanks den eenvoud waarnaar op onze dagen de rechterlijke welsprekendheid gelukkig streeft!

Een belangrijke hervorming welke de traagheid van het Gerecht in een zekere mate verhelpen zou, ware, naar onze meening, te vinden in het overmaken van de bundels aan de magistraten vóór de zitting der pleidooien. De ingestelde zaak zou ten hoogste voor twee maanden mogen uitgesteld worden, voor conclusie en het neerleggen der bundels. Intusschen, zouden de partijen hun stukken wisselen en op den gestelden dag zouden zij verplicht zijn klaar te zijn. Na de bundels te hebben onderzocht, zou de rechter op een volgende terechtzitting het voorwerp van het verschil der voornaamste argumenten van beide partijen beknopt uiteenzetten. Daarna zou hij het woord aan de pleiters verleen voor hun aanvullende opmerkingen, met dien verstande dat de duur der pleidooien onbeperkt zijn zou.

Wij zijn er van overtuigd dat, dank zij dit stelsel dat trouwens in menig land bestaat — te Parijs bij de Rechtbank van Koophandel van de Seine, in Duitschland, Nederland — de debatten die thans gansche terechtzittingen in beslag nemen, aanmerkelijk zouden kunnen bekort worden. De voorbereidende en de tusschenvonnissen zouden tijdig verleend worden en, hoe langer des te minder, zouden deze geschillen voorkomen, welke de rollen overlasten en bij welker oplossing, nadat zij ingeleid werden, aanlegger noch verweerder haast schijnen te hebben, zoo weinig ijver leggen zij aan den dag om ze juist te omschrijven met conclusie en stukken tot staving.

* * *

Wat het gebied van het betugelend gerecht betreft, vergenoegde de Commissie zich er mede, de aandacht te vestigen op eenige hervormingen waarvan zij de doorvoering wenschelijk acht:

1. In sommige Politierechtbanken is, den laatsten tijd, gebleken dat het Openbaar Ministerie, vooral op het stuk van schadevergoeding voortvloeiend uit verkeers-

ongevallen, beneden zijn taak is. Hierover ondervraagd, antwoordde het Departement wat volgt:

» De werking der politieparketten gaf soms aanleiding tot kritiek, daar de wet geen rechtskennis vereischt voor de uitoefening van het ambt van openbaar ministerie.

» Deze leemte deed zich nog meer gevoelen, sedert de inwerkingtreding van het Koninklijk besluit van 10 Januari 1935, waardoor de bevoegdheid van de Politierechtbank aanmerkelijk uitgebreid werd.

» De Regeering, wier aandacht hierop van verschillende zijden gevestigd werd, zoekt dezen toestand in het belang eener goede rechtsbedeeling, te verhelpen.

» Zoo werd o.m. voorgesteld deze ambten te hechten aan de parketten van eersten aanleg, en kantonale substituten in te voeren.

» Deze oplossing zou echter veel geld kosten.

» Een andere oplossing ware, aan een magistraat van het parket opdracht te geven om, bij uitzondering, in sommige gevallen, het ambt van openbaar ministerie in de Politierechtbanken waar te nemen.»

2. Terugkomend op de werken welke een harer leden, de heer Bohy, tijdens de algemeene bespreking van de vorige begroting maakte, vroeg de Commissie aan het Departement of men in België het zoogenaamd «probatiesels» ter studie gelegd had, dat in Engeland en in de Vereenigde Staten bestaat en waarvan het beginsel is, zelfs een voorwaardelijke veroordeeling te vermijden voor sommige wetsovertreders die veeleer onder voogdij moeten gesteld worden.

Het antwoord luidde bevestigend en in afwachting van een oplossing, werd bij rondschriften van 6 September jongstleden, de bijstand na het vertrek uit de strafkolonie verbeterd, terwijl de rol en de bevoegdheden nader werden bepaald van de maatschappelijke assistenten, de Beschermingscomités en de Heraanpassings-gestichten.

3. Met het oog op de kindbescherming, heeft de Commissie met belangstelling vernomen dat drie voorontwerpen van wet werden opgemaakt betreffende: 1° de inrichting van een vrouwelijk politiekorps; 2° de toelating van de vrouw tot de magistratuur, 3° de uitbreiding van de bevoegdheid van den Kinderrechter.

4. Wat de gevangenen betreft, deelt het Departement de meening niet van sommige leden van de Commissie, die protest aantekenen tegen de afschaffing van sommige gevangenen, hoofdzakelijk wijzende op het stoffelijk en zedelijk belang van de gevangenen en van hun families. Ziehier het bekomen antwoord, waardoor de Commissie zich niet overtuigd verklaart:

» Vier gevangenen werden afgeschaft, namelijk die te Veurne, Hoei, Marche en Neufchâteau. De eerste drie werden in 1933 afgeschaft, de laatste, in 1935.

» De uitgaven wegens het gebruik van die inrichtingen, en, inzonderheid, de uitgaven voor personeel, waren niet meer in verhouding met hun zwak bevolkingscijfer. De prijs voor het dagelijksch onderhoud was zeer hoog (ongeveer 60 frank voor de gevangenis te Marche).

» Die afschaffingen mogen als definitief worden beschouwd.

» De gevangenis te Ieper, tijdens den oorlog vernield, werd niet meer in goeden staat hersteld.

» Geen enkele klacht werd door het bestuur der gevangenen ontvangen, vanwege de rechterlijke overheid, noch vanwege de families, sedert de afschaffing van die inrichtingen.»

* * *

Dit verslag mag niet worden gesloten, zonder melding te maken van de kwestie der wedden van sommige

categorieën van het personeel, afhangende van het Ministerie van Justitie.

De Commissie kon niet beraadslagen over het wetsvoorstel dat zoo pas werd ingediend betreffende de bezoldiging van de magistraten en van de referendarissen bij de rechtbank van koophandel. De redenen en den financiëleen weerslag die hierop betrekking hebben, zullen aandachtig door de Regeering en door het Parlement moeten worden onderzocht.

Onderwijl, zijn wij de tolk van de talrijke tusschenkomsten die zich in Kamer en Senaat voordeden ten bate van het klein personeel en bijzonder van de bedienenden der griffies en van de klerken bij de parketten, wier wedden, aanvankelijk van 11.000 frank en stilaan klimmende tot 25.000 frank, niet overeenstemmen met de kennis en de verantwoordelijkheden van die beambten.

Aan den anderen kant, heeft men nog de reeds oude kwestie van het verschil van wedde, dat zich voordoet tusschen de griffiers benoemd vóór 6 Maart 1935 en die aangewezen na dien datum. Tot nog toe, werd door de Regeering aangevoerd, dat de griffiers van vóór 6 Maart 1925 een uitzonderlijke regeling genoten, te hunnen bate door den wetgever van 1928 getroffen, uitzondering welke met de verkrijgers zal verdwijnen. Niettemin, staat het vast, dat het verschil van wedde bij gelijkaardige functies als schokkend mag worden beschouwd. De Regeering zou de noodige maatregelen moeten treffen.

Een opmerking van denzelfden aard dient gemaakt met het oog op de onderwijzers der observatie- en opvoedingsscholen te Mol, Saint-Hubert en Ruislede. Hun taak is bijzonder kiesch, daar zij onderwijs geven aan abnormale of tuchteloze kinderen. Het ware geraden op hen het algemeen statuut toe te passen van de wedden en pensioenen genoten door hun collega's van het Openbaar Onderwijs.

Ten slotte, dient gewezen op den ongelukkigen toestand van sommige bedienenden der griffies van de Rechtbank van eersten aanleg te Brussel: in dienst getreden als vrijwillige, onbezoldigde bedienenden of als tijdelijke bedienenden en daarna titelvoerend klerk geworden, mochten zij de hoop koesteren tot den graad te kunnen komen van titelvoerend griffier of ten minste van griffier ten persoonlijken titel, toen de wet van 15 Juli 1935 hun de kennis oplegde van de beide landstalen en ze, op 35 of 40 jaar, van alle bevordering beroofde. Ware het niet mogelijk op hen de gunstbepaling toe te passen van artikel 43, § 6, van gemelde wet, waarin wordt voorzien dat een vierde van het getal magistraten van de Rechtbank te Brussel slechts het bewijs moeten leveren van de kennis van de Fransche of van de Nederlandsche taal?

De Commissie stelt U voor, de begroting goed te keuren.

De Verslaggever,
L. JENNISSEN.

De Voorzitter,
Léo MUNDELEER.

BIJLAGEN.

VRAGEN GESTELD NAAR AANLEIDING VAN HET ONDERZOEK DER BEGROTING

Uitzetting van vreemdelingen

VRAAG

De Commissie zou de beginselen willen kennen waardoor de Openbare Veiligheid zich laat leiden bij haar voorstellen tot uitzetting, wat zou kunnen geschieden o. m. door het cijfer te geven van de uitzettingen gedu-

rende het jongste jaar en deze in te deelen volgens de ingeroepen beweegredenen.

ANTWOORD

Bij haar voorstellen tot uitzetting, laat de Openbare Veiligheid zich leiden door de bezorgdheid de openbare rust, 's lands veiligheid, de openbare orde en de Belgische belangen tegen het optreden van ongewenschte vreemdelingen te vrijwaren.

Zij houdt zich stipt aan de regels vastgesteld bij de wet van 28 Vendémiaire an VI, de wet van 12 Februari 1897 op de vreemdelingen en de wet van 27 November 1891, op de beteugeling der landlooperij en der bedelarij.

Onder het regime van de bestaande wets- en reglements-bepalingen, maakt de Openbare Veiligheid haar voorstellen tot uitzetting op, na een onderzoek door haar diensten ingesteld wat de vreemdelingen over het algemeen betreft.

Wat de vreemdelingen aangaat die de wijk naar ons land namen, wordt hun geval overgemaakt aan de Interministerieele Commissie die bij Koninklijk besluit van 20 Februari 1936 ingesteld werd.

De Minister van Justitie zal eerstdaags aan den Koning een besluit ter onderteekening voorleggen, waarbij de bevoegdheid van hoogerbedoelde Commissie voor advies uitgebreid wordt, ten einde aan al de vreemdelingen, wanneer de Minister zulks gepast acht, de waarborgen te verleenen, welke voor de ingeweken vreemdelingen gelden.

Aantal uitzettingen en terugzendingen gedurende het jaar 1936.

A. — *Uitgezet bij Koninklijk besluit:*

1) Wegens hun vroeger gedrag	457	
2) Wegens prostitutie, souteneurs en andere redenen	76	
3) Wegens handel in blanke slavinnen	2	535
4) Om politieke redenen	145	
Totaal		680

B. — *Teruggezonden bij ministerieel besluit :*

1) Wegens hun vroeger gedrag	203	
2) Wegens prostitutie, souteneurs en andere redenen	101	304
3) Om politieke redenen	55	
Totaal teruggezonden		359
Algemeen totaal		1.039

Plaatsing der Regeeringskinderen

VRAAG

a) Beschikt het departement over een statistiek betreffende de plaatsing der Regeeringskinderen in de openbare en private inrichtingen? b) Weet het dat, ofschoon er plaatsen open zijn in de openbare inrichtingen, de kinderrechtters de voorkeur geven aan private inrichtingen?

ANTWOORD

Krachtens de bepaling van de wet van 15 Mei 1912 op de kinderbescherming, staat het den kinderrechtter vrij de inrichting te kiezen, waaraan hij de pleegkinde-

ren wenscht toe te vertrouwen, maar bij deze magistraten werd herhaaldelijk aangedrongen opdat zij de minderjarigen bij voorkeur in de Rijksinrichtingen zouden plaatsen.

Deze aanbevelingen werden in zekere mate opgevolgd vermits uit de statistieken blijkt, dat het aantal aan de Rijksinrichtingen toevertrouwde minderjarigen, sedert eenigen tijd, veeleer schijnt toe te nemen. Inderdaad, de bevolking dezer inrichtingen klom van 804 leerlingen, op 1 Januari 1936, tot 913 op 1 October j.l. Daarenboven lijkt de plaatsing in een private inrichting een minder strenge maatregel dan de opluiking in een Rijksinrichting (M. O. tot inrichting van 24-9-1912). Het ligt voor de hand dat men inzake heropvoeding geleidelijk moet te werk gaan en niet dadelijk zijn toevlucht moet nemen tot de uiterste maatregelen.

De bevolking van de private inrichtingen was op 31 December 1930 :

Hoofdstuk I (Kinderen van vervaallen verklaarde ouders)	1.853
Hoofdstuk II (Kinderen uitbesteed na beslissing van den kinderrechtter)	1.653
Totaal	3.506
Op 1 October 1937 was zij :	
Hoofdstuk I	1.857
Hoofdstuk II	1.296
Totaal	5.153

Het aantal kinderen dat door de kinderrechtters aan de private inrichtingen toevertrouwd werd, is dus merkbaar afgenomen (vermindering van 357 eenheden).

Nota. — Leden van de Commissie waren van oordeel dat de Regeering geen wenken aan de kinderrechtters te geven heeft, met betrekking tot de uitbesteding der kinderen. De rechtter moet alleen het belang van dezen op het oog houden.

Gevangenisbibliotheken.

VRAAG.

Men wijst er op dat de gevangenisbibliotheken slecht voorzien zijn en dat er, naar het schijnt, geen post op de begroting voorzien is om ze aan te vullen. Is het Departement zinnens iets te doen?

ANTWOORD.

Bij het opmaken der begrotingsvoorstellen, in Juni j.l., heeft het Bestuur der Gevangnissen, onder artikel 11, nr 6 der begroting, een krediet van 50.000 frank doen inschrijven, met het oog op den aankoop van boeken voor de gevangenisbibliotheken.

In Augustus j.l. werd dit krediet, ten einde in te gaan op het verzoek der facultatieve uitgaven in te krimpen, met een bedrag van 25.000 frank verlaagd.

Toelagen aan tijdschriften en instellingen.

VRAAG.

Welke tijdschriften en instellingen worden gesteund krachtens litt. 4 van artikel 18?

ANTWOORD.

1. «L'Eclou» ;
2. «La Belgique judiciaire» ;
3. «Revue de Droit pénal et de Criminologie» ;
4. Het Belgisch Instituut voor vergelijkend recht.

Vermeerdering van personeel.

VRAAG.

Uit verschillende litt. van artikel 2 van de begrooting blijkt dat het getal leden van het personeel werd verhoogd, hetzij door verhooging van de cijfers van het kader, hetzij door de overschrijding van de cijfers van het kader door het getal der effectieven.

Dit is inzonderheid het geval voor de onderbureelhoofden, de steno-typisten, de schrijvers, de typisten, de opsporingsagenten, de gerechtelijke officieren en agenten en schrijvers.

Welke zijn de redenen van dien aangroei der kaders en der effectieven, en hoe worden die overschrijdingen verantwoord?

ANTWOORD.

Bureelhoofden. — De overschrijding met drie eenheden is slechts van schijnbaren aard. Het geldt hier drie onder-bureelhoofden welke drie plaatsen van bureelhoofd, zonder titelvoerder, bezetten.

Stenotypisten. — De overschrijding met één eenheid is uit te leggen door de benoeming in hoedanigheid van stenotypiste, buiten kader, van eene typiste gehecht aan het Kabinet. Die benoeming buiten kader werd ingewilligd door het Comité voor de Begrooting en door den Ministerraad.

Schrijvers. — De overschrijding met 5 eenheden is het gevolg van het feit dat plaatsen van klerk-opsteller door schrijvers worden ingenomen (kader der opstellers 1e en 2e kl., effectief 59).

Opsporingsagenten. — De aangroei van het effectief der opsporingsagenten dat geklommen is van 14 tot 22 wordt verantwoord door de vereischten van het toezicht over de talrijke in België gevestigde vreemdelingen. Die vermeerdering van personeel werd toegestaan door den Ministerraad en door het Comité voor de Begrooting.

Gerechtelijke politie. — Het personeel van de gerechtelijke politie diende aangevuld met 17 eenheden in 1937. Die uitbreiding van het kader werd onderzocht door het Comité voor de regeling van de gerechtelijke polities en goedgekeurd door het Schatkistcomité.

De omvang der strafzaken nam sedert twee jaar met ongeveer één vierde toe. De parketten zijn inderdaad overstelpt van werk, ingevolge vooral van de werkzaamheden aan de gerechtelijke brigades opgelegd door de oprichting van de financiële afdelingen en door de goedkeuring van talrijke wetten waarbij nieuwe delicten hun ontstaan vinden. De onderzoeksrechters moeten meer en meer beroep doen op de diensten der gerechtelijke politie, en de toegestane verhooging van personeel maakt een minimum uit ten overstaan van den aangroei van het aantal te behandelen zaken.

Kosten voor de Hoogere Geestelijkheid.

VRAAG.

Litt. 6 van art. 6 vermeldt een uitgave wegens «kosten van rondreizen en van secretariaat der hogere geestelijkheid».

Sinds wanneer bestaat die uitgave, en krachtens welke wetsbepaling?

ANTWOORD.

Oorsprong van de kosten van rondreizen en van secretariaat:

De vergoeding uit dien hoofde verleend aan de Bis-

schoppen van een diocesis, klimt op tot bij het besluit van 18 Germinal, jaar XI (8 April 1803). Ingevolge dit besluit, werden jaarlijks door de algemeene raden der departementen kredieten goedgekeurd voor kosten van rondreizen en van secretariaat.

Sinds 1914, heeft de Hollandsche Regeering de departementen en provinciën ontlast van die kosten en heeft ze voor eigen rekening genomen.

De Belgische regeering handelde op dezelfde wijze. Jaarlijks wordt voor die uitgave een krediet uitgetrokken op de begrooting, zooals ook geschiedt voor de hoofden der protestantsche, anglikaansche en Israëlitische eerediensten (cfr. artikel 8, nrs 6, 7 en 8).

Onze-Lieve-Vrouwkerk te Laken.

VRAAG.

Hoeveel bedragen, jaar per jaar, de reeds toegekende sommen voor de werken tot herstelling van de Onze-Lieve-Vrouwkerk te Laken?

Welk is het totaal bedrag van de voor deze werken voorziene en te voorziene sommen.

ANTWOORD.

Het opmaken van de lijst, per jaar, van de sommen besteed aan de herstellingswerken van de Onze-Lieve-Vrouwkerk te Laken, die een aanvang namen in 1905 en kunnen worden beschouwd als voorloopig geëindigd, sedert 1933, zou langdurende opzoekingen vergen, waardoor het personeel van de Algemeene Directie voor de Eerediensten van zijn gewone taak zou worden afgetrokken.

Lijst van de kredieten uitgetrokken op de jaarlijksche begrooting sedert 1934:

Jaar	Krediet	Uitgaven
	Fr.	
1934	90.000	nihil
1935	20.000	nihil
1936	17.000	nihil
1937	17.000	nihil

Op het ontwerp van begrooting voor 1938, heeft de Regeering nog een krediet van 17.000 frank voorzien en zij heeft het inzicht dit jaarlijks te doen om het hoofd te kunnen bieden aan alle gebeurlijke herstellingen die haar uitsluitend ten laste zouden vallen, ingevolge een verplichting aangegaan naar aanleiding van bijzondere omstandigheden. Er dient aangestipt dat dit gebouw het eigendom is van den Staat.

Gerechtelijke statistiek.

VRAAG.

De Commissie dringt aan op bekendmaking van de gerechtelijke statistiek voor 1936.

ANTWOORD.

De Dienst voor de statistiek van het Departement beschikt niet over al de gegevens om thans de statistiek van de bedrijvigheid der hoven en rechtbanken gedurende het jaar 1936 op te maken.

Bij de verzending aan de parketten-generaal van de staten bestemd voor het opmaken van deze statistiek heeft de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep van Brussel bezwaar gemaakt wat de te gebruiken taal betreft: de staten moeten eentalig zijn, Fransch of

Nederlandsch, volgens den toestand der betrokken rechtsmacht. Daar vrijwel al de staten tweetalig zijn, moesten eentalige staten gedrukt worden, wat veel tijd gevraagd heeft.

Zoo bezit de dienst voor de statistiek nog al de gegevens niet om de statistiek op te maken van de rechtbanken van het rechtsgebied van het Hof van Beroep van Brussel, daar het Departement tot dusver alleen over de statistieken van het Hof van Cassatie en de Hoven van Beroep beschikt.

HOF VAN BEROEP.

Burgerlijke zaken.

Te berechten zaken :

Vroegere :

Hangende in het begin van het jaar . . .	4.585
Opnieuw ingeschreven ter rolle na doorgehaald te zijn	50
Vervolgd tengevolge van verzet tegen vonnissen bij verstek	63
Nieuwe zaken gedurende het jaar ingeleid . .	3.254

Totaal 7.952

Afgehandelde zaken :

Bij vonnis :

Op tegenstraak	2.501
Bij verstek	241

Totaal 2.742

Door royeering, regeling der conclusiën, vergelijk, afstand, samenvoeging 862

Totaalcijfer der afgehandelde zaken . . . 3.604

Nog te berechten zaken 4.348

Correctioneële zaken.

Nog te berechten zaken in het begin van het jaar	832
Zaken ingeleid gedurende het jaar	4.158
Berechte zaken	4.007
Zaken verdwenen door samenvoeging of schrapping van de rol	1
Nog te berechten zaken	982

HOF VAN CASSATIE.

Burgerlijke zaken.

Te berechten zaken :

Hangende in het begin van het jaar . . .	122
Ingeleid gedurende het jaar	84

Totaal 206

Vonnissen :

Ten gronde	83
Houdende samenvoeging of afstand van rechtsvordering	5

Totaal der vonnissen 83

Nog te berechten zaken 118

Strafzaken.

Voorzieningen te berechten in het begin van het jaar	100
Voorzieningen ingeleid gedurende het jaar . .	739
Totaal der te berechten voorzieningen . . .	839

Berechte voorzieningen	682
Voorzieningen te berechten op het einde van het jaar	157

School voor criminologie.

VRAAG.

Hoeveel magistraten zijn lid van het onderwijzend personeel van de School voor criminologie ?

Welk is het jaarlijksch bedrag van de vergoeding die hun hiervoor uitbetaald worden ?

ANTWOORD.

Drie magistraten maken deel uit van het onderwijzend personeel van de School voor criminologie.

Zij ontvangen een jaarlijksche vergoeding :

de eerste en de tweede, van 1.755 frank ;
de derde, van 2.025 frank voor den hoogereren Franschen cursus en van 2.025 frank voor den hoogereren Nederlandschen cursus.

Raad van wetgeving.

VRAAG.

Zelfde vraag voor de Commissiën bedoeld bij artikel 12, littera 7.

ANTWOORD.

Vijf magistraten maken deel uit van den Raad voor Wetgeving.

Een vergoeding van 12.000 frank wordt aan ieder hunner toegekend. Deze vergoeding wordt voor het oogenblik uitgekeerd op de basis van 90 t. h.

Andere magistraten maken deel uit van verschillende Commissiën. Zij ontvangen dezelfde zitpenningen en vacatiegelden als de overige leden.

Verschijningen in de Raadkamer.

VRAAG.

In geval van buitenvervolginstelling, worden de beklagden door sommige Raadkamers niet verwittigd, zoodat zij soms het voorwerp zijn van een buitenvervolginstelling opgesteld in een zin die schade kan berokkenen aan hun eer. De buitenvervolginstelling vindt bij voorbeeld haar reden in de verjaring. Zouden er geen onderrichtingen kunnen worden gegeven aan de parketten, opdat elk verdachte opgeroepen zou worden in de Raadkamer ?

ANTWOORD.

Bij artikel 1 van het Koninklijk besluit nr 258 van 24 Maart 1936, werd § XV van de wet van 25 October 1919 gewijzigd, luidens welke de beklagde en zijn raadsman in de Raadkamer moeten opgeroepen worden, vóór dat deze beslist of er al dan niet gronden zijn tot verwijzing naar de rechtsmacht van wijzen.

Zooals gewijzigd bij voormeld Koninklijk besluit nummer 258, bepaalt bedoelde § XV dat, wanneer in de zaak geen burgerlijke partij betrokken is, de raadkamer, zonder verdere formaliteit dan het verslag van den onderzoeksrechter, op de eensluidende vordering van den procureur des Konings, de beschikkingen kan verleenen, voorzien bij artikel 128 van het Wetboek

van Strafvordering, namelijk de «beschikkingen van buitenvervolginstelling».

In het verslag aan den Koning, dat aan het Koninklijk besluit nr 258 voorafgaat, wordt er op gewezen dat die tekstwijziging de reeds in alle arrondissementen gevolgde praktijk bekrachtigt.

Men was van oordeel dat, in het aldus bij Koninklijk besluit geregeld geval, de beklagde geen belang had bij de verschijning. Dit is het geval, zoowel wanneer de buitenvervolginstelling wordt gegrond op het ontbreken van bezwaren, als wanneer zij haar reden vindt in de verjaring. In dit laatste geval, heeft de buitenvervolginstelling geen andere beteekenis dan de vaststelling van de verjaring; daaruit mag niets worden afgeleid, noch voor noch tegen den beklagde, en de onderzoekende rechtsmacht heeft niet meer na te gaan of er al dan niet bezwaren bestaan.

Moest de verschijning van den beklagde worden voorgeschreven, in de hooger uiteengezette mogelijke gevallen, dan wanneer het Koninklijk besluit nr 258 vrijstelling van die formaliteit verleent, dan zou er des te meer reden toe zijn om dit insgelijks voor te schrijven in het ander geval, waarin het Koninklijk besluit insgelijks vrijstelling van verschijning verleent, namelijk wanneer de raadkamer de «verwijzing naar de politierechtbank» voorstelt.

Aldus zou men er toe komen gansch het stelsel gevestigd bij art. 1 van het Koninklijk besluit nr 258 om te keeren, dat, wij herinneren er aan, de gevolgde praktijk bekrachtigd.

Bij de onderzoeken die echter geschieden ten opzichte van bepaalde personen, waarbij de vorderingen tot buitenvervolginstelling niet alleen zijn gegrond op de vaststelling van de verjaring of op de eenvoudige vaststelling dat er geen voldoende bezwaren bestaan, doch worden ingegeven door ruimere overwegingen, worden de beklagden opgeroepen bij sommige rechtbanken.

Door het Departement van Justitie wordt onderzocht of er geen onderrichtingen zouden moeten worden gegeven aan de Procureurs-generaal, opdat die praktijk tot alle rechtsmachten zou worden uitgebreid.

BALIELEVEN

VLAAMSCH PLEITGENOOTSCHAP BIJ DE BALIE VAN BRUSSEL

Op Donderdag 24 Februari, te 20½ uur, zal ten Ge-rechtshove een voordracht gehouden worden door den heer Kamiel Huysmans, Voorzitter der Kamer van Volksvertegenwoordigers, Burgemeester der stad Antwerpen, met als onderwerp «De Staat tegenover de Gemeente».

Voor genummerde plaatsen wende men zich tot het Pleitgenootschap, 11, Paleizenstraat (tel. 17.70.84), vóór den 20en Februari.

TIJDSCHRIFTEN

RECHTSKUNDIG TIJDSCHRIFT. — Nr 1, Januari-Februari 1938. — In memoriam: Burggraaf Poulet. — Mr. Louis Franck. — Schenking en vergoeding tegenover de gemeenschap, door Prof. Thuybaert. — De burgerlijke dood, door Raymond Jacobs. — De scheidsrechters, door Mr. R. Van Lennep. — Rechtspraak. — Boekbespreking.

TIJDSCHRIFT VOOR NOTARISSEN. — Nr 1, Januari 1938. — L. Roevens: Registratierechten. — I. Aan- en verkoopen der openbare besturen inzake onroerende goederen. — II. Het fiscaal regiem der ruilingen. — Rechtspraak.

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 6. — 5 Februari 1938. — De geboorte van Prinses Beatrix. — Mr. W. L. E. M. Reuser: Echtscheiding en krankzinnigheid. — Mr. C. A. J. Hartzfeld: In hoever is de rechtswetenschap a-logisch.

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 7. — 12 Februari 1938. — Mr J. J. M. van der Ven: Bijdrage tot de kennis van het publieke contractenrecht. — Mr M. I. Mesritz: Indrukken van de civiele rechtspraak in Engeland (I.).

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3520. — 30 Januari 1938. — Quelques réflexions sur les «Actions en cessation».

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3519. — 23 Januari 1938. — A. M. Hennebicq: Le Conseil d'Etat en Italie.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3521. — 6 Februari 1938. — M. D.: Nous voulons une belle histoire!

ECONOMISCHE TIJDINGEN. — Nr 2. — 25 Januari 1938. — Prof. Dr. Ing. P. Heymans benoemd tot Gouverneur van de N.M.K.N. — De hopteelt in ons Land, door L. Jegers. — Rechtskundige rubriek. — De Wisselmarkt.

DE GEMEENTE. — Nr 1-2. — Practisch commentaar over de gemeentewet. — Raadplegingen. — Wetgeving. — Rechtsleer. — Rechtspraak. — Practische overwegingen omtrent de wet van 27 November 1891 op den openbaren onderstand.

LA BELGIQUE JUDICIAIRE. — Nr 2. — 15 Januari 1938. — Des droits de la femme commune en cas de fraude commise par le mari, par J. Van de Velde-Winant.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antwerpen. A. Somville, best

VLAAMSCHE JURISTEN ABONNEERT U OP HET "RECHTSKUNDIG WEEKBLAD" !!!